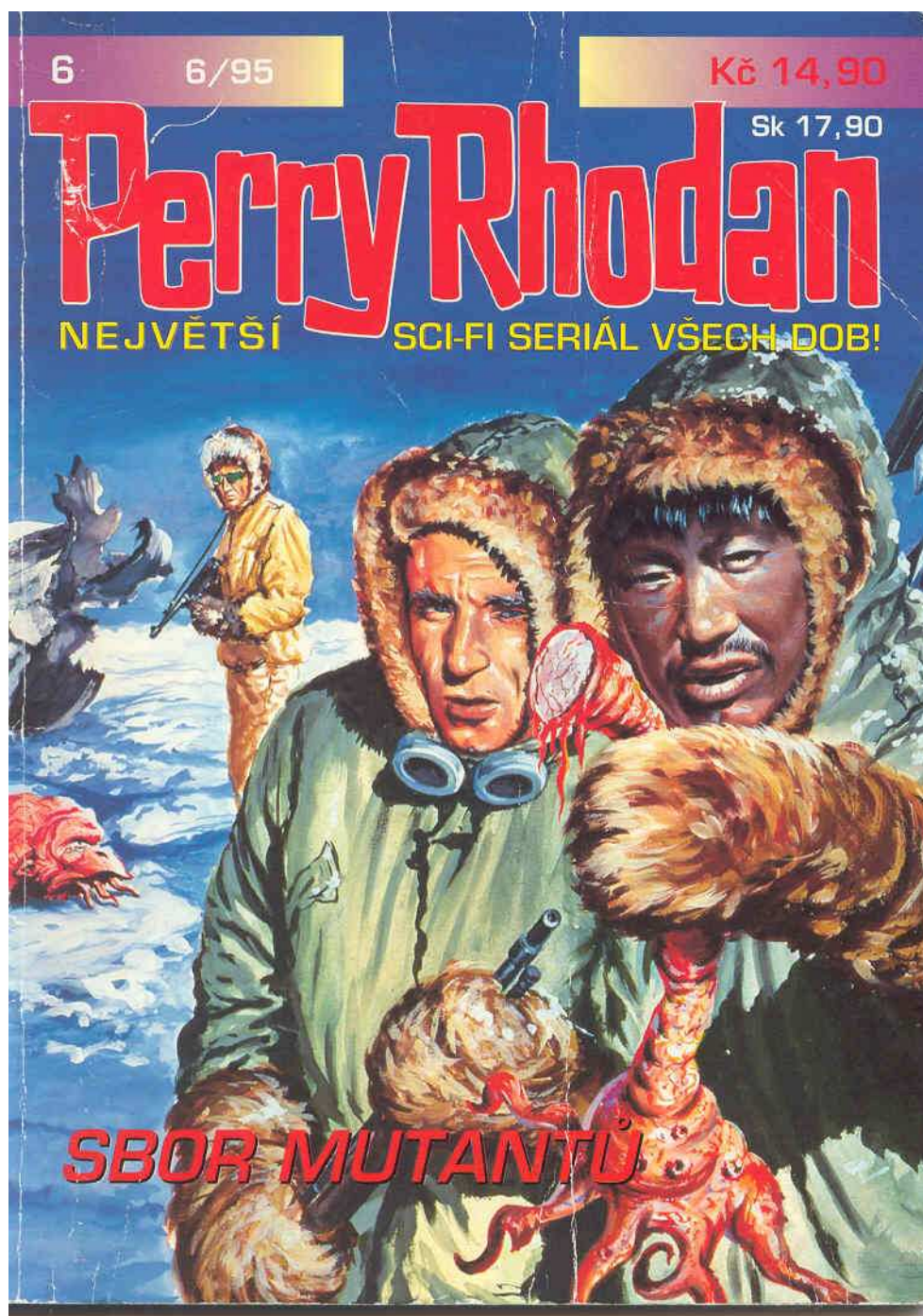




W. W. SHOLS

Sbor mutantů

Knihovnička Perry Rhodan 6

Přeložil Jaroslav Kuřák

„Perry!“ dutě zahřímá hlas Reginalda Bulla pod nízkým stropem a utichl bez ozvěny. Muž s neupravenými rzavými vlasy, vodově modrýma očima a širokou tváří stiskl tlačítko stop a pln očekávání se otočil ke dveřím. Perry Rhodan vstoupil.

„Neřvi tak, Bully!“ řekl. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. V očích měl vepsáno očekávání. „Volals mě? Doufám, že to bude dostatečně důležité.“

„Mám pro tebe zprávu ze Ženevy. Přišla teprve před chvílí.“ Perry Rhodan rychle přistoupil k ovládacímu panelu. „Že by už výsledek? Myslel jsem, že velmoci budou potřebovat aspoň den, aby se o nás dohodly. Jestli to byla tak blesková konference, asi nepřinesla žádný výsledek. Tak mluv, kamaráde! Co se stalo?“

„Poslechni si to sám, ať si užiješ svého vítězství.“

Bull pustil zvukový záznam a pohodlně klesl zpátky do křesla. „Tady sekretariát Federace pozemských velmocí. Voláme Perry-ho Rhodana a jsme zmocněni sdělit mu následující výsledky konference, které jsou zároveň zveřejňovány ve formě komuni-ké. - Zástupci NATO, Východního bloku a Asijské Federace se dnes radili o statutu takzvané Třetí mocnosti. — Události posledních dní, a to především události mimo pozemskou atmosféru, vyvolaly obecné obavy. Přiblížení cizí kosmické lodi se zjevně nepřátelskými záměry musí být chápáno jako ohrožení planety Země. Jednající velmoci se shodly, že jenom díky takzvané Třetí mocnosti se podařilo přinutit nepřátelskou loď, aby přistála na Měsíci a tam ji zneškodnit. Jednající velmoci proto přiznávají takzvané Třetí mocnosti jisté právo na loajalitu, a proto se rozhodly uznat ji v rámci její současné geografické polohy jako suverénní stát. - Pan Perry Rhodan je žádán, aby tuto zprávu potvrdil a aby poskytl návrhy ohledně navázání diplomatických vztahů.“

Bull stiskl tlačítko a znovu klesl zpátky do křesla.

„Dokázali jsme to,“ řekl suše Rhodan. „Lidstvo pomalu chápe, že nejsme jeho nepřátelé, nýbrž že nepřátelé číhají v hlubinách kosmu.“

Na rozsáhlé diplomatické vztahy ale ať ti pánové rychle zapomenou. Jistě by se jim líbilo vyměnit si s námi tři tucty velvyslanců. Ale my jsme zvláštní případ. Už si na to pomalu zvykají a budou si na to muset zvykat dál. Prosím, zaznamenej následující odpověď...”

„Nechceš mluvit sám?“

„Mám své důvody.“

Reginald Bull pokrčil rameny a pak přikývl. „Tak já jim to povím.“

„Řekni jim, že jsem potěšen pozitivní odpovědí, že chválím moudrost, s jakou jednali v Ženevě, nicméně se k otázce diplomatických vztahů vrátím později, protože disponujeme malým prostorem, do kterého by se všichni ti velvyslanci prostě nevešli.“

„Díky. Teď bych si lámal hlavu, jak jim to zformulovat.“

„Odpovíš jim hned, můj milý! Na lámání hlavy nezbyvá čas! Tempem jednání v Ženevě velmoci zlomily světový rekord. A ty musíš držet nastolené tempo.“

„No jo, rozkazy jsi uměl dávat vždycky...“

„A tys je vždycky uměl provádět. V budoucnosti jich dostaneš mnohem víc.“

„Díky za důvěru, šéfe. Ještě něco?“

„Můžeš se v Pekingu zeptat, kolik chtějí za tohle teritorium. Zaplatíme jim. Nejsme zloději.“

„Jak velkou říši máš do budoucna před očima?“

„V centru čluu Arkonidů. Kolem něj potřebujeme okruh o průměru aspoň padesáti kilometrů.“

Perry Rhodan opustil místnost, aniž by vyčkal na přítelovo přitakání.

Vyšel ven.

Nedaleko odtud stál člun Arkonidů a o kus dál obrovitý automat, vyzvednutý z jádra zničeného křižníku na Měsíci. Tenhle počítač byl vlastním centrem Třetí mocnosti, jejím srdcem, jejím mozkiem. Rhodan použil svou speciální kombinézu, s jejíž pomocí dokázal rychle překonat i dlouhé vzdálenosti. Venku nebylo nikoho vidět a Perry doufal, že bude sám i v útrobách velké haly. Ale sotva vstoupil, spatřil Thoru.

„Helou, pane Rhodane!“ volala.

„Ó, slečna Thora! Přitahuje vás to k oltáři vaší moci?“

„V blízkosti symbolů své civilizace se cítím dobře. Země mi kromě zbytků a trosek arkonidské techniky zatím nic vzrušujícího nenabídla.“

Rhodan se podíval do strany. Rozhodl se, že onen pochybný kompliment Thoře vrátí. „Lhostejnost Arkonidanů těžko chápu. Když už si najdete něco vzrušujícího, pak je to jen vaše obvyklé prostředí. Pro mě jako pro člověka je to obráceně: mě vzrušuje neznámé.“

Pak se za nimi ozvaly kroky.

Otočili se a spatřili Cresta, jednoho z posledních potomků vládnoucí dynastie na Arkonu.

„Helou!“ pravil přívětivě, jako by celý život nepoužíval jiný pozdrav než tento pozemský. „Chcete se zaobírat počítačovým mozkiem, Rhodane?“

„Mám několik otázek pro stroj, na kterých závisí další osud lidstva - lidstva v rozšířeném slova smyslu.“

„Takže vy k lidstvu počítáte i nás?“

„Jistě,“ přitakal Rhodan. „Jste lidští Arkonidé. Máme v Galaxii společné nepřátele. Jde nám o

společnou věc, Creste! Vy nás nesmíte nechat ve štychu!"

„To zní jako výzva a výčitka zároveň."

„Odpusťte, Creste! Bylo by nespravedlivé něco vám vyčítat. Jenom díky vašim prostředkům se podařilo zničit neznámou kosmickou loď... Ale čekají nás další boje. Možná za rok, ale možná taky hned zítra. Možná stojíme před úkolem zachránit galaktickou civilizaci před zničením. Počítám tedy raději s nejhorším. Proto naléhám na konečné rozhodnutí."

„Dělá ze sebe advokáta galaktické civilizace," pronesla monotónně Thora. „Žebra o naši sílu, která mu má dát moc. A přitom zapomíná, kdo vlastně jsme."

Rhodan se uměl ovládat. „Vy sama nejlíp víte, jak nesmyslná je to námitka. Není to tak dlouho, kdy jste ještě byla ochotna změnit svůj soud o lidstvu. Nebo nás pořád ještě vidíte jako podlidi? - Raději mi neodpovídejte! Řeknu vám to sám. - Vy dva, jediní přeživší z arkonidské expedice, pořád ještě potřebujete lidstvo kvůli své vlastní záchraně. Potřebujete nás, abychom vám umožnili cestu zpátky domů. A dokud nám hrozí z kosmu nebezpečí, budete muset držet s námi. Potřebujete snad jako důkaz víc než události posledních dní?"

„Pozemské lidstvo je konglomerátem," vysvětlovala Arkonidan-ka. „Já vůbec nezpochybňuji, že nás osud postavil před stejné problémy a že nám vnutil společné zájmy. Ale zpochybňuji dostačující kapacitu lidstva, které se neustále utápí v žárlivosti, a ještě ani nedokázalo překonat protiklady na své vlastní planetě. Neměl byste se cítit příliš uražen, pane Rhodane, když budu nadále tvrdit, že vaše civilizace je primitivní."

„Vaše civilizace je ještě mladá," zastával se Thory Crest. „Ono se to časem poddá. Osud civilizací vždy určovaly její nejgeniálnější mozky. Není nutné, aby se přes noc všichni příslušníci lidstva dostali na podstatně vyšší mentální úroveň. Stačí, když se tam dostane několik osvětlených hlav. Poté, co jste absolvoval naše hypnoškolení, Rhodane, mezi takové hlavy patříte... Zmobilizovali jsme váš mozek, který dosud z více než pětáctyřiceti procent zůstal nevyužit!"

„Znamená to snad," sykla Thora, „že pozemská primitivita není zapříčiněna biologickou zaostalostí, nýbrž pouhým nevědomým nevyužíváním kapacity mozku?"

Crest přikývl. „Velké části lidského mozku nejsou používány. Vyjma takzvaných géniů. Příkladem je Einstein - jeho mozek ne-

byl nijak větší než mozky jeho současníků. On ho však dokázal intenzivněji používat. Podobný výsledek má Rhodan po našem hypnoškolení."

„Čímž je možno vysvětlit, proč ho pozemské velmoci přijaly za vůdcovskou osobnost," poznamenala posměšně Thora. „Já jako Arkonidanka za těchto okolností odmítám spolupracovat. Je to pod úrovní mé civilizace."

„Nikdo nemluví o vedoucí úloze lidstva," pozvedl Rhodan hlas. „Já hledám výhradně rozumný kompromis mezi vašimi a našimi zájmy. Řekl jsem rozumný! To, co předhazujete mé civilizaci, v podstatě děláte taky. Nepředstírám, že bych se v těchto těžkých chvílích obešel bez vaší pomoci. Naopak. S radostí poděkuju za dosavadní pomoc. Jestli si však myslíte, že se bez pomoci lidstva obejdete, je to vaše věc. Já se nevnuču. A teď mě nechte jít..."

Perry Rhodan zvedl ruku na pozdrav a pooděšel k ovládacímu panelu centrálního mozku.

Ale za okamžik za sebou opět vycítil Cresta. „Smíme vám pomoci, Rhodane?"

„Thora mi před chvilkou kladla na srdce, že se nebude plést do věcí pozemšťanů. Vy jste téhož názoru, Creste?"

„Já vám chci pomoci, Rhodane. Ale jenom tehdy, bude-li to nutné. Nebylo by vhodné, aby se Arkonidé vměšovali do záležitostí pozemšťanů."

„Díky, Creste," řekl Perry a podával mu ruku. „Pokusím se to zvládnout sám. Vaše přítomnost by mi však značně pomohla. Předem mnou ještě nebylo člověka, který by stál před takovým úkolem. To mě trochu znervózňuje, víte?"

„O jaký úkol jde?"

„Najít naši cestu do budoucnosti."

Perry Rhodan se otočil k velkému stroji, který byl dárkem Ar-konidanů. Šlo o všecko.

Z nitra počítače se ozývalo téměř neslyšné bzučení. Mozek byl aktivován. Čekal na otázky.

Rhodan se pustil do práce.

Už samotný předběžný výsledek mu vzal dech: počítač mu na-

bídl 22,3 miliardy možných cest, kterými se Země mohla dále ubírat do budoucnosti.

„Kdybyste měl nějaké potíže, ozvěte se mi," řekl Crest, když odcházel.

Rhodan zamyšleně přitakal: „V pořádku, Creste. Potřebuju jen pár hodin. Dám vám vědět. Jděte si odpočinout!”

Oba Arkonidané netušili, že jim Rhodan svými novými silami právě trochu dopomohl k odchodu. Chtěl být sám, když mělo jít o poslední, rozhodující otázku.

Fyzické práce ho čekalo jen minimum, ale přesto se zpotil. Kolem deváté hodiny se jen tak mimochodem zeptal také na možnost další invaze proti Zemi.

Počítač odpověděl...

Interkomem zavolal Reginalda Bulla. „Kde vězíš, Bully?”

„Tam, kdes mě nechal. Pánové z Pekingu jsou velmi paličatý a zdržují s hloupostma.”

„Zajímalo by mě, o čem s nimi debatuješ.”

„Ty mistře paměti! Zapomněls, že ti mám sehnat pozemek?”

„Naopak! Ale vypadá to, že si má slova vykládáš po svém. Dal jsem ti za úkol, abys je pouze informoval, že to tady chceme koupit. Teď zmiz od vysílačky a běž na palubu lodi. Manoli a naši tři přátelé agenti ať se sejdou u tebe. Koule musí být během následujících deseti minut připravena ke startu. A nikdo neopustí palubu. Vyhlas pro celou stanici poplach.”

„Co se děje, Perry?”

„Dělej, co jsem řekl!”

Zatímco se posádka arkonidského člunu připravovala a byla za deset minut připravena ke startu, Rhodan ji nechal čekat do půlnoci.

„Přichází!” zvolal nakonec kapitán Klein.

„Budeš pilotovat, Bully! Ihned startujeme! Kakuto, jste ve ve-línu?”

„Ano, pane!”

„Opouštíme teritorium. Sledujte start a na několik vteřin vypněte ochranný štít.”

„Oukej!”

Koule se vyřítila proti nebi a před Japoncovými očima se ztratila jako kapka rtuti.

Reginald Bull se ohlédl. Ruce pracovaly samy, jakoby podle nějakého starého návyku. „Nechtěl bys nám konečně říct, o č jde, Perry?”

„Odpoledne jsem si povídal s centrálním mozkem a kladl mu důležité otázky. Proto to trvalo tak dlouho... Budeme potřebovat jakousi červenou nit, podle níž budeme moci kráčet k budoucnosti.”

„A našels ji?”

„Ano,” přitakal Rhodan a na okamžik se ponořil zase do svých úvah. Pak se znovu napřímil. „Musíme prohledat bezprostřední okolí Země až k Měsíci. Počítač mi naznačil, že nás čeká další invaze.”

Manoli byl první, kdo se vzpamatoval z úleku. „Máš na mysli zase nějaké neznámé vetřelce?”

„Všem nám přece bylo jasné, že u první lodi šlo jen o předvoj. Thořiny úvahy byly správné.

Hypervysílačka zničeného křižníku vysílala z Měsíce nouzové volání do celého kosmu, zmobilizovala a přilákala inteligentní bytosti z celé Galaxie. Někdo takový jako lidé z Fantanu, kteří prahnou po ničení, se nespokojí s polovičá-tostí... Takže, zaujměte svá místa, prosím. Každý má své úkoly.”

Ve vzdálenosti 400 000 kilometrů od Země Rhodan přikázal, aby byla loď uvedena na oběžnou dráhu.

„Ten počítačový mozek nedělá chyby, že?” ujišťoval se Manoli a pohlédl přitom na svého šéfa. „Kdo je tedy ten protivník, který už zahájil invazi?”

„Chyby dělá člověk,” odpověděl Rhodan. „Pokud k žádné invazi nedojde, pak to znamená, že jsem mozku položil chybně otázku.”

„Přesně tak,” ozvala se v tu chvíli z reproduktoru Thora. „Můžete se klidně vrátit, Rhodane. Crest a já jsme vaše snahy sledo-

váli. V okolí není žádná cizí loď. Bylo by vhodnější, kdybyste řešil naléhavější úkoly na Zemi.”

„Díky za poučení, je u vás Crest?”

„Je ve své kabině. Zapomínáte, že jsme si chtěli odpočinout.”

„I já jsem poslouchal,” promluvil v té chvíli Crest. „Přestože souhlasím s Thorou, vaše otázky nemusely být nutně chybné, Rhodane. Jestliže počítač oznámí, že invaze hrozí, neznamená to, že se už protivník nachází poblíž Země. Nicméně váš kontrolní let mi nevadí. Měl by se opakovat v pravidelných intervalech.”

„Dobrá, Creste! Děkuji!”

„Tak mám přistát?” otázal se Bull.

„Ještě jednou obletíme Zemi, chlapče. A ty mi mezitím povyprávíš, o čemsi jednal s Pekingem.”

„Oukej! Takže... Asijská Federace je toho názoru, že ten kousek písečné pouště, který jim okupujeme,

je vůbec nejdražším kusem země na celé planetě..."

Kolem kulatého stolu sedělo osm mužů. Rhodan, Bull, Manoli, Haggard, Kakuta, Klein, Li Čaj Tung a Peter Kosnov.

„Pánové, bylo by zbytečné, abych ztrácel slova, vysvětlující naši současnou situaci. Máme moc a jsme i oficiálně uznáni. Na druhou stranu jsme však také v podstatě chudí jako kostelní myš. Každou chvíli můžeme počítat s dalším útokem z kosmu, o jehož rozsahu by nám nic nenapověděla ani ta nejodvážnější fantazie. Proto vám chci říct, že po vás následující dny budu chtít maximum. Naše práce nebude vyžadovat pouze spoustu energie, ale také rychlost a odvahu. Ty, Bully, půjdeš s Takém do Pekingu a uzavřeš kupní smlouvu na tenhle prostor. S ostatními muži projednám, jak urychlíme naši průmyslovou výrobu, abychom se dostali co nejdříve k finančním prostředkům. Ovšem nejdříve ze všeho vás požádám, abyste si přečetli tento novinový článek a snažili se přijít na něco, nač si v souvislosti s popisovanou aférou vzpomenete a co bychom pak mohli využít..." Londýnská noc byla plná mlhy. Vlhkost, vystupující z Temže, za-lézala pod šaty. Chudobně oblečený muž, kráčející přes Vaughall-ský most směrem na levý břeh, měl vyhrnutý límec a klobouk stažený až po uši.

Za plynárnami odbočil doprava, přešel přes St. Georges Square ve směru k Lupusstreet a pak zabočil do Alderney Street. Zastavil se před těžkými dveřmi z teakového dřeva a zazvonil. Po delším čekání mu otevřela korpulentní dáma a poptávala se na jeho přání.

„K panu Barrymu, prosím."

„Je mi líto, pane. V tuto dobu už ho nemůžete rušit. Pan Barry se právě hodlá uložit. A vidíte, že i já..."

„I vy se chystáte jít spát. Vidím. Je mi líto, že vás vyrušuji. Ale u pana Barryho je to něco jiného. Přestane myslet na spaní, až mne uvidí."

„Máte navštívenku, pane?"

„Není třeba, abyste mne ohlásila, madam. Cestu znám. Mnohokrát děkuji!"

„Pane!" okřikla ho dáma, když se prodral mezi dveřmi. „Kdo jste? Já vás nesmím pustit dál!"

„Děkuji vám, madam. A už se nesnažte..."

Hiram Barry seděl za svým psacím stolem a zdaleka ještě nevypadal, že by si chtěl jít lehnout. Lampa vrhala na stůl kužel světla a zbytek místnosti tonul v příjemném šeru.

„Chtěla jste přece jít spát, Milly," poznamenal, když slyšel, jak se otevírají dveře.

„Milly taky šla," vysvětloval návštěvník. Sotva Barry zaslechl jeho hlas, trhlo to s ním. V šeru stál jenom stín. Ale ten hlas... Na ten hlas Hiram nikdy nezapomněl.

„Adams...", zasténal.

11

„Homer G. Adams," upřesnil návštěvník své jméno. „Doufám, že nepřicházím nevhod."

„Ne, jistěže ne, Adamsi! Můj dům je vám stále otevřen, vždyť víte..."

„Věci, o kterých vím, se staly v dávné minulosti. Ale vím o nich. A to je důležité. Že, pane Barry?"

„Vy jste byl vždycky přemýšlivý člověk, Adamsi. Vydělal jste peníze jen díky své paměti. Vždycky jsem vás za to obdivoval. Samozřejmě jsem vám taky trochu záviděl."

„Nezapomeňte na nenávist, Barry. Obdiv - prosím. I lidé, kteří mi závidějí, mohou žít. Ale nenávist je nebezpečná, jak vidíte na mém příkladu. Nerad bych, aby existovali lidé, kteří mě nenávidí..."

„Co chcete, Adamsi? Nemluvte o nenávisti, která je už tak stará. Nemohu říct, že bych vás nenáviděl."

„Přirozeně. Za čtrnáct let se hodně věcí změní. Nemusím vás zabíjet, protože z vaší nenávisti se stal pouhý strach. S tím se dá žít. Takže vás nechám žít. Možná, že se mi to časem vyplatí."

„Přišel jste, abyste mi řekl tohle? Myslel jste čtrnáct let na pomstu? To si neumím představit. Protože to by vás zničilo. A kromě toho je to dvacet let, jestli se nepletu."

„Na dvacet let zněl rozsudek. Ale po čtrnácti letech mě považovali za dostatečně potrestaného."

Barry přikývl. „Mohu vám nabídnout drink?"

„Pokud v něm není jed..."

„Děláte drsné žerty, Adamsi. Prosím, napijte se! Víím, že milujete whisky. A pak vyprávějte. Zajímá mne, co jste těch uplynulých čtrnáct let dělal."

„O nás dvou není co říct. A vyprávět o vězení je nudné. Já sám se tady zdržím jen tak dlouho, jak dlouho to bude bezpodmínečně nutné."

„Na čem to záleží?"

„Na tom, zda se dohodneme."

„A o čem?"

„Potřebuji oblek. Dobrý oblek, podle poslední módy."

12

„To je všechno? Tady máte deset liber."

„Peníze přijdou zvlášť, Barry. Nejdřív oblek a pak kapesné. Vzpomínáte si na konto v Midlandské bance? Tenkrát tam bylo 16 000 liber. Moc to není, já vím. Byl to můj osud, že jsem nikdy neměl své peníze, když člověk nepočítá tu malou rentu... Nějaké úroky by tam však měly narůst!"

„Vaše otázka mě zaskočila, Adamsi. Jak bych mohl být informován o stavu vašeho konta v Midlandské bance?"

„Já myslím konto, které běželo na vaše jméno. Vzpomeňte si. Ta transakce se Servey Ltd. Přece něco hodila... Navíc to nebylo nikde zaknihováno..."

„Mluvíte v hádankách, Adamsi."

„Ale kdepak! Copak jste vlastně nikdy neuvažoval o tom, proč jste z toho tenkrát vyvázl beztravně? Nepomyslel jste na to, že by Homer G. Adams odmítl vypovídat, protože by tím přitížil jistému Hiram Barrymu? A že by ho tím poslal na obdobnou dlouhou cestu? Vážně si myslíte, že jsem vás chránil jen proto, abyste si v klidu užíval mých peněz? Ne, pane! Nechal jsem vás běžet, abych ochránil své peníze! Dneska by to mělo být nějakých 24 000 liber. Vy si můžete nechat všechno, co jste s jejich pomocí dosud vydělal. Myslím, že jsem se k vám nemohl zachovat lépe."

Barry váhal s odpovědí. Prsty svíral hranu stolu.

„Víte dobře, Adamsi, že to je velká suma. Zvlášť pro mne. Nikdy jsem nedokázal počítat ve vašem měřítku."

„To je váš problém. Jste malej gauner a nikdo vám nebránil stát se velkým. Kromě toho si teď patrně pletete dva pojmy. Když někoho oberu o dvanáct miliónů liber, pak se to vždycky týká peněz někoho cizího. Dělal jsem to ze sportu..., nikoliv z chamtivosti. Kladu důraz na to, abych byl považován za amatéra a idealistu, Barry. Chci, aby mne svět považoval za sluhu velkých věcí."

„I dnes?" divil se Barry.

Homer G. Adams zamyšleně přitakal. „I dnes! Nemyslete si, že toho ve svých nejlepších letech nechám! Vráťím se na velké jeviště. Měl jsem hodně času na přemýšlení, Barry. A mnohé jsem se doslechl. To by vás však nemělo příliš zajímat. Dejte mi oblek a peníze! Pak vás nebudu déle vyrušovat!"

Hiram Barry vypadal, že se rozhodl.

„Pojďte se mnou do ložnice, Adamsi. Prohlédneme skříně a vybereme nějaký oblek."

Adams nepotřeboval mnoho času.

„Tenhle si vezmu," řekl po třech minutách. „Kde se můžu převlíci?"

„Támhle v koupelně. Prosím!"

„Srdečný dík, Barry! Vidím, že spolu vyjdeme dobře. Kdybyste byl tak laskav a mezitím mi vypsals můj šek..."

Po deseti minutách se Adams vrátil do knihovny. Na šeku stála suma 24 000 liber šterlinků a pod ní Barryho kostrbatý podpis.

„Potřebujete nějakou hotovost?" zeptal se Barry. „Jistě budete chtít jít do hotelu."

„Tisícery dík, příteli! Jste velice milý! Avšak každý propuštěný trestanec s sebou nějakou hotovost má. V tomto ohledu není náš stát nijak malicherný. Homer G. Adams má svoji hrdost. Děkuji vám za ochotu a poroučím se, pane! Bylo mi potěšením, po tolika dlouhých letech!"

Sotva Adams odešel, Barry vytočil telefonní číslo a sdělil nočnímu vrátnému, co má hned ráno vyřídit řediteli banky. Pak vytočil další číslo a kupodivu se ohlásil dívčím jménem.

„Proč mě rušíš tak pozdě v noci, Lade? Zavolej zítra!"

„Moment, moment, hned vystřízlivíš, až mě uslyšíš."

„Co? Tak mluv..."

„Hele, jestli teď položíš, utrhnu ti hlavu!"

„Tak co se stalo?"

„Právě jsem musel vypsats šek na 24 000 liber. A sice na mé konto u Midlandský banky!"

„Moment, copak ses zbláznil? Hochu, hnedka zavolej do banky a ten šek zablokuj, jasný?! A pak si promluv s policií."

„Banka už o tom ví. Ale jinak, než si myslíš. Doplní mi konto, mám na něm jenom 14 000."

Muž na druhém konci opravdu rázem vystřízlivěl. „Tak honem! Koukej to vybalit! Kdo to k tobě

přišel? Snad sám ďábel?"

„Skoro. Byl to Homer G. Adams. Dneska ho propustili z vězení..."

Tomu druhému to vyrazilo dech. Zaúpěl a pravil: „Adams je na svobodě? Tak to na policii radši zapomeň."

„Taky si myslím. Za tenhle případ zodpovídáš jenom ty. A jestli nemáš v hlavě otevírací dobu, tak banka otevírá zejtra ráno v devět."

Prvním zákazníkem u pokladny Midlandské banky byl druhý den ráno Homer G. Adams. Znuděně zíral ke stropu a počítal žárovky na pompézním lustru. Zároveň však přísně sledoval okolí. Samozřejmě ho zajímalo, jestli je konto vůbec kryté. Po delším čekání se úředník vrátil.

„Je mi líto, pane, ale konto, o které vám jde, vykazuje chybnou sumu. Nemůžeme vám vyplatit všechno."

„Kolik to dělá?"

„Chybí sto liber."

„Víc ne? Tak proč kolem toho děláte takové divadlo?"

„Jde přece o korektnost, pane!"

„Kvůli korektnosti jste majiteli konta mohli klidně těch sto liber připsat na úvěr."

„V podstatě máte pravdu, pane. Ale v tomto případě bylo dohodnuto, že v případě vyzvednutí celé sumy bude konto zrušeno."

„No dobrá. Spokojím se s tím zbytkem za předpokladu, že jeho vyplacení nebude trvat déle než pět minut."

Adams přijal peníze a opustil bankovní čtvrt' nejrychlejší cestou - metrem. Vystoupil na Picadilly Circus a nakoupil, co potřeboval. K obědu už byl na raketovém letišti v Croydonu. Číšník, který ho obsluhoval, ho poznal jako nervózního a netrpělivého muže. „Povězte mi, jak dlouho to ještě bude trvat? Musím nutně do Tokia!"

„Letíte ve 13 hodin 45 minut, pane. Máte tedy více než hodinu a půl času. Při naší rychlé obsluze byste neměl mít žádné problémy to stihnout."

Homer G. Adams vypadal, že tomu nevěří. Otočil se k sousedovi u stolu a nahlas se zeptal: „Promiňte, pane, neletíte taky náhodou ve tři čtvrtě na dvě do Tokia?"

Cizinec si ho přísně změřil. „Je mi líto. Letím ve 13 hodin 20 minut, ale jiným směrem."

„Odpusťte," hlesl Adams.

Najedl se neobyčejně rychle a při každém soustu šilhal po velkých nástěnných hodinách. Zaplatil a ještě žvýkal poslední sousto, když se vydal k úschovně zavazadel. „Helou, boy, mohl byste se podívat, jestli jsou už na palubě kufry, které jsem odevzdal pod tímhle lístkem?"

„Let do Tokia," podíval se chlapec. „Zavazadla se momentálně nakládají."

„Ale jsou tam skutečně i moje kufry?"

Chlapec se zhluboka nadechl. Měl očividně co dělat, aby neztratil trpělivost. „Přirozeně že ano, pane! Pracujeme spolehlivě!"

„Promiňte, promiňte... Když to říkáte..."

Adams se spokojil s předstíranou stydlivostí. Zřejmě ho však ten den trápilo víc věcí. Když se u přepážky dozvěděl, že pasažéry ještě nevpouštějí, vyběhl ven a vzal si taxík. „Do Epsomu, prosím! Jed'te co nejrychleji!"

Taxikář mu vyhověl a byl za to odměněn slušným spropitným. Když se pak Adams vracel zpátky na letiště, bylo už 13 hodin 35 minut.

„Stihnete to za deset minut?"

„Nemožné, pane!"

„Zkuste to," poradil přátelsky Adams.

„To opravdu nepůjde, pane. Znáám tu štreku jako vlastní boty. Potřebujeme nejméně třináct minut!"

„Oukej! Ve tři čtvrtě startuje můj let do Tokia. Když to stihnete, dostanete deset liber navíc."

„Vy s ním chcete letět?"

17

„Ne. Bude mi stačit, když ho uvidím vzlétat..."

Muž se snažil, jak mohl. Ve 13.47 zastavil u severního východu letiště.

Adams vběhl do haly a pozoroval, jak stroj startuje. Oproti všemu očekávání se zatvářil spokojeně. Zato mladý muž vedle něj na odlétající letadlo hrozil pěstí. Adams se ho rozhodl ukonejšit.

„Neberte si to tak, pane..."

„Co jste zač?"

„Cítím s vámi. Dnes večer jsem očekáván v Tokiu, ale doufám, že to nějak zařídím."

„Vy máte soukromé letadlo?" tázal se muž.

„To ne, ale za pětadvacet minut letí jedno do Sydney. Má mezi-přistání v Zanzibaru a odtud bychom měli spojení letounem z Kapského Města."

„V nouzi každá pomoc dobrá... Kdy bychom mohli být v Tokiu?"

„Kolem deváté večer zdejšího času. Navrhuji vám, abyste si vyměnil letenku."

„Děkuji vám. Takže ještě před polednem budeme v Tokiu."

Na Zanzibaru měli necelou hodinu přestávku, takže se odebrali do letištní restaurace. Adams se mezitím od svého nového známého dozvěděl, že se jmenuje Marshall a je mu šestadvacet let. O svých profesionálních zájmech Marshall nemluvil a Adams ani nebyl zvědav, protože v tu chvíli o důležitosti tohoto muže ještě nic netušil.

Ale vzájemná hra na schovávanou měla brzy skončit. Adams si koupil noviny. Prodával je malý kluk, který je přinesl rovnou z tiskárny. Zprávy nebyly starší dvou hodin.

Na druhé straně objevil titulky, který ho nepřekvapil, ale byl jak pro něj, tak pro Johna Marshalla velmi důležitý.

„Zajímá vás, co se stalo s letadlem do Tokia, které nám v Londýně uletělo?"

„Co by se s ním mělo stát?"

„Poblíž Kyjeva explodovalo a zřítilo se."

„To nemyslíte vážně!"

„Tady je to černé na bílém!"

„Panebože! Tak to a bychom si blahopřáli ke štěstí!"

„No, jistě, naše životy jsou důležitější než těch pár krámů, co jsme nechali v kufrech..."

Marshall se pousmál. „Ty pro mě nic neznamenaš. Vše, co je pro mě důležité, nosím v diplomatce."

Homer G. Adams mlčel. Následující rozhovor neustále sváděl k řečem o počasí.

Nad Indickým oceánem se to však změnilo.

„Nemáte u sebe moc peněz, že ne, pane Adamsi?" otázal se náhle Marshall.

„Proč se ptáte?"

„Příliš si hledíte své tašky. Jako já..."

„To je zajímavé... Věnujete se snad psychologii, pane Marshal-le?"

„Jistě, poslední dobou velmi často."

„Pokud teoretizujete, nemělo by vás přece zajímat, zda mám u sebe hodně nebo málo peněz..."

„Vaše taška je nová. Je na ní ještě visačka z jednoho obchodu na Regent Street. Vsadím se, že jste ji koupil teprve dnes ráno."

„To je pravda," překvapeně opáčil Adams. „Ale co tím chcete říct?"

John Marshall se naklonil a snažil se mluvit tiše: „Je možné, že si někdo jiný koupil stejnou tašku..."

Adams pokrčil rameny a pomyslel na pistoli, kterou měl v diplomatce. „Oukej...", řekl. „Asi chcete vidět, jak vypadá víc peněz pohromadě. Rád vám udělám radost."

Vstal, sundal tašku ze sítky nad hlavou, posadil se a otevřel ji. V tu chvíli měl stejný pocit jako tenkrát, když mu nevyšla jeho velká akce.

Zavřel oči a mlčky počítal do deseti. Když je znovu otevřel, byl 2 něj zase starý, ledově klidný burzovní makléř.

18

19

„Jak víte, že mi někdo ukradl peníze, Marshalle? Mluvte bez vytáček a hříček!"

„Myslím, že vůbec není důležité, odkud to vím. Radši se zeptejte, kdo je má."

„Vy to víte?"

„Myslím, že ano. Ale rád bych si o tom s vámi promluvil v klidu. Šel byste se mnou do salonku?"

Cestou Adams vysvětloval: „Nejdřív bych chtěl kapitánovi ohlásit krádež. Zatím nám rezervujte místo."

Vrátil se za chvíli. „Je to v pořádku. Po přistání se policie pustí do vyšetřování. Asi prohledají všechny cestující. Ale byl bych raději, kdybychom to mohli vyřídit sami... Tak kdo je podle vás pachatelem?"

„To nevím. V potaz přichází šest až osm osob."

„Jsou na palubě? Nebo mi tašku vyměnili v Zanzibaru? Či ještě dříve?"

„Těžko říct... Možná při nastupování... Poslouchejte, suma, kterou jste měl uvnitř, byla pro průměrného člověka asi vysoká, že? Byla pro vás nenahraditelná?"

„Máte podivný způsob vyjadřování," řekl váhavě Adams. „Ale popravdě řečeno, neumím si představit, že by se zloděj mých peněz choval tak nápadně jako vy."

Vtom se rozletěly dveře a mezi pasažéry vběhlo několik mužů. Dva dveře zase zabouchli a zamkli.

„Až na několik výjimek lidé vstávali od stolů. Ve všeobecném křiku nebylo rozumět vlastnímu slovu, až konečně jeden muž zvedl nad hlavu ruku s pistolí a požádal o klid.

„Všichni sednout!" přikázal. „Mám jen pár otázek, panstvo. Kdo z vás má u sebe zbraň? Prosím, hlaste se! Nejde o to, abyste ji odevzdali. Budete ji potřebovat!"

Jako první se hlásil John Marshall, po něm další a nakonec váhavě i Adams.

„Klid!" ještě jednou zvolal muž. „Několik pasažérů přemohlo posádku a pak se pokusilo odzbrojit ostatní. Nyní je nejdůležitější hlídat tyto dveře, aby sem nikdo nepronikl..."

20

„Nemůžeme je zamknout!" zvolala starší žena. „Je za nimi můj manžel s dětmi!"

Ostatní se hlásili s podobnými důvody, ale nedostalo se jim slyšení.

„Nyní nemůžeme respektovat žádná přání jednotlivců, panstvo. Prosím, zachovejte pořádek a disciplínu a myslte na nebezpečí, které nám hrozí..."

„Navrhuji, abychom kapitulovali," ozval se kdosi. „Patrně jim jde jen o náš majetek."

„Zbabělce!" ozval se jiný muž. „Asi patříte k té bandě gangsterů..."

„Bylo by dobře, kdyby vždycky mluvil jenom jeden!" požadoval John Marshall. „Myslím, že vám mohu leccos vysvětlit. Podmínkou však je, že tyto dveře budou pečlivě střeženy."

Několik ozbrojených mužů se prodralo do popředí a slíbilo splnit jeho požadavek.

„Mluvte!" vyzvali pak Marshalla.

„Říkám vám předem, že nevím nic určitého," začal. „Ale mohu vyslovit předpoklad, podle nějž nesmíme žádné nebezpečí podcenit. Gangsteři chtějí opravdu naše majetky. A sice jistý majetek ve výši téměř 24 000 liber šterlinků. Tyhle peníze si mezitím už vzali."

„Tak nač potom tohle všechno?" zeptal se kdosi.

„Myslím, že chtějí zabít muže, kterého okradli."

„Kdo je to?"

„To teď není důležité."

Adams vstal a uklonil se. „Tím mužem jsem já. Promiňte, prosím, že jste se kvůli mně octli v tak nepříjemné šlamastice, ale koneckonců na tom nenesu žádnou vinu."

Adams pocítil na rameni Marshallovu ruku a poslušně si zase sedl. Bylo lepší, když mluvil Marshall.

„Brzy budeme nuceni jednat, dámy a pánové. Z tohoto důvodu si odpusťte, prosím, zbytečné otázky.

Dá se předpokládat, že unesou stroj, třeba někam do pralesa. Myslím, že bychom se proto měli postarat o naši obranu, dokud jsme ještě ve vzduchu. Zatím

nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Ale to se může rychle změnit."

Ještě žádný z gangsterů se nepokusil prolomit dveře z pasažérské části do salonku. V takzvané volné části letounu byli ještě stevard a dvě stevardky.

Marshall odešel za nimi.

„Vy tady určitě máte spojení s pilotní kabinou. Mohu je použít?"

Zdvořilost dělá v podobných situacích zázraky. Dovedli ho k telefonu a stevard vytočil číslo. Na druhém konci drátu zvedli sluchátko - a veškerá zdvořilost byla tatam.

„Co chcete? Dělat mírový návrhy, nebo co?"

„Pochopil jste, pane! Proč bychom se s vámi jinak vůbec bavili?"

„Musíte se vzdát."

„To právě ne! Je třeba jednat a najít kompromis."

„Šetři dechem, hochu. Budeš ho potřebovat."

„Moment, pane! Jistěže máme co nabídnout. Mně je úplně jasné, že lidé vašeho typu nechtějí dávat nic zadarmo."

„Čím to chceš kompenzovat? Obchoduješ s holkama?"

„Mám peníze..., respektive, má je jeden z pasažérů."

„Díky za upozornění. Zbytek kořisti si vyzvedneme po přistání. Do ty doby si nedělejte žádný starosti."

„Ty peníze nejsou na palubě, pane! Je hloupost bavit se takhle moc dlouho. Příliš mnoho lidí

poslouchá. Dáte mi možnost přijít za vámi?"

„Když tam necháš svoji pistoli, můžeš přijít."

Marshall se domluvil s ostatními cestujícími, pak přešel do pa-sažérského prostoru, kde ho gangsteři obstoupili a odvedli za svým šéfem k pilotům.

Mezi piloty seděl dobře oblečený civilista. Za pomoci dvou navigátorů převzal letoun a vypadalo to, že ho docela dobře ovládá.

„Tak do toho, ty malej jasnovidce!" vyzval Marshalla.

Marshall se posadil a začal. „Máte zájem o pana Adamse. Jeho peníze jste už získali. Teď chcete ještě i jeho život, abyste před

22

ním byli v budoucnu v bezpečí. Chcete přistát někde v jihovýchodní Asii a ve vši tichosti se ztratit. Já mám zájem především o životy ostatních pasažérů. Rozumíte mi?"

„Mluv dál, hochu. To určitě není všechno."

„Prozatím ano. Moje nabídka má smysl pouze tehdy, jestliže bude všechno ostatní sedět."

„Chtěls nám sehnat ještě nějaký prachy. Víš, kde má Adams zbytek. Nebo se pletu?"

„Ne! Jde o více než 40 000 liber v bance v Montrealu. Navrhuji tedy následující obchod. Obětuji Adamse a zbytek jeho peněz, a vy mi za to zaručíte bezpečnost ostatních pasažérů. Domluveno?"

„Jak vysokou provizi chcete?" otázal se šéf gangsterů, teď však už zdvořile. Suma 40 000 liber ho najednou naučila slušnému vychování.

„Dva tisíce liber. Nechci to přehánět."

„V pořádku. To je kulantní. Jak se tedy k těm penězům dostanete?"

„Musíte přirozeně vyjednávat s Adamsem. Koneckonců si zaplatí sám za sebe výkupné. Jsem přesvědčen, že má heslo na telegrafické převody. Já už to zařídím, pane. Zná mě sice teprve od dnešního odpoledne, ale už jsem se mu jaksi zalíbil. Důvěřuje mi... A teď další část otázky. Kde přistaneme?"

John Marshall byl v tuto chvíli plně soustředěn.

„Znám vhodné místo poblíž Rangúnu," řekl šéf a tajně přitom pomýšlel na docela jinou geografickou polohu. „Z Rangúnu lze velmi dobře vyjednávat s Londýnem. A zbytek vašich oveček tam brzy chytí spoj do Tokia. Tak co? Promluvíte s Adamsem?"

„Samozřejmě. Nejlépe hned!"

„Oukej, jděte! Mezi námi - současný stav považujeme za klid zbraní."

John Marshall se směl vrátit.

„Vysadí nás v Rangúnu," vysvětloval lidem v salonku. „Víc jsem toho nedocílil. Je to hodně, jestli je to pravda. Dnes si nesmíme moc vybírat..."

23

L

Většinou ho pochválili za jeho odvahu.

Pak se pustili do debaty.

John Marshall se mezitím vytratil na toaletu, vytáhl z kapsy maličkou vysílačku, zapnul ji a tiše hlásil:

„Tady Marshall, tady Marshall!!! Volám Třetí mocnost! - Volám Třetí mocnost! Tady John Marshall!!

- Perry Rhodane, prosím, hlase se!!"

V uzavřené oblasti pod energetickým ochranným štítem ječely poplašné sirény. Z reproduktorů duněl hlas Reginalda Bulla: „Nejvyšší stupeň poplachu! Všichni do velínu!!"

Perry Rhodan se nacházel na cestě k počítačovému mozku. Otočil se na podpatku a rozběhl se dvě stě metrů zpátky. Dorazil společně s Kakutou, Kleinem a ostatními.

„Máme našeho ministra financí," vysvětloval Bully. „Ale je v rukou nějakých vzdušných pirátů. Za několik minut přistanou někde na jihu Indie a přitom budou patrně zlikvidováni. Marshall mi právě podal hlášení."

„Všichni ke člunu!" rozkázal Rhodan.

Před lodí mu vběhla do cesty Thora. „Lidstvo má zase jednu poplach," řekla tiše.

„Potřebujeme člun, Thoro! Věřím, že vy ani Crest ho momentálně nepotřebujete."

„Jen si leťte, Rhodane! Jistě zase jde o záležitost světově důležitého významu!"

Rhodan neměl čas se hádat. Utíkal, protože mu neunikl význam slov „ministr financí".

Od vyhlášení poplachu po start arkonidského člunu uplynulo přesně 85 vteřin. Bully ležel hluboko v křesle a odmítal zapnout autopilota.

Sám svíral v rukou řízení.

Letěli ve výšce 130 kilometrů. Sotva přelétli Himaláje, které si z té výšky všichni se zájmem prohlíželi jak z oken, tak na obrazovkách, byli na místě.

24

„Tamhleta třpytící se tečka! To bude ono..."

„Snad nás nevidí," poznamenal Kosnov.

„Vyloučeno," zašklebil se Bully. „Letíme se zapnutým deflek-torem. Nevidí na obloze ani skvrnku. Mám teď sestoupit níž?"

Rhodan přitakal. „Asi budeme muset přistát bezprostředně za letounem. Nechci těm banditům dopřávat zbytečně mnoho času. Mají na palubě rukojmí."

„Co to fantazírujete o 40 000 librách?" rozčiloval se Homer G. Adams. „Takové peníze nemám. I kdybych je měl, tak bych sotva..."

„Vím, že jste málem žebrák," uklidňoval ho Marshall. „Ale to těm gangsterům nemusíte vykládat. Je ale důležité, abyste získal čas a zdržel jejich šéfa, dokud sem nedorazí pomoc. Dělejte, že ty peníze máte a že jste ochoten je dát, abyste si zachránil kůži."

„Jaká pomoc?" zeptal se protáhle Adams. „To máte takové styky?"

John Marshall se tajuplně usmál. „Jednou si o tom můžete popřemýšlet. Do přistání máte ještě přesně tři minuty. Pak si vás šéf banditů patrně nechá zavolat."

Adams se podíval na hodinky. „Do Rangúnu je to ještě daleko. Asi jste se spletl v počtech..."

„Kdepak, přistaneme u Madury."

Na další otázky nebyl čas, protože přistávali. Letoun padal k zemi jako kámen. Pasažéři měli co dělat, aby se udrželi v sedačkách, pak se ozvala dutá rána a stroj se zastavil.

„Přistáli jsme," řekl kdosi. Obrazovka ukazovala hustý prales-ní porost v pozadí.

Marshall opět telefonoval k pilotům. Když se vrátil, řekl: „Máte jít za mnou, pane Adamsi. Ostatní mají počkat na výsledek našeho jednání..."

Sotva vstoupil do pilotní kabiny, Marshall řekl: „Musím vás upo-

25

zornit, šéfe, že jste naši dohodu zatím nedodržel. Nebo jste tak špatný v zeměpise?"

„Rozmysleli jsem si to, Marshall. To však nemění nic na našich dohodách. Madura je stejně dobrá jako Rangún."

„Ale Madura je odtud 180 kilometrů daleko. Jak tam chcete dostat pasažéry?"

„To nechtě na mně. Mnohem víc mě zajímá, jak se k našim požadavkům staví pan Adams."

„Vaše požadavky nejsou ničím jiným než obyčejným vydíráním," prohlásil zlostně G. Adams. „Přesto jsem se však rozhodl vyjít vašemu požadavku vstříc a zachránit si tím holý život. Ovšem nejdřív ze všeho mi musíte vysvětlit, jakým způsobem to chcete zabezpečit."

„Jednoduše! Vypište mi šek, já s ním pošlu někoho do Madury, kde mám dobré styky v bance Calicut, a počkáme, jestli je to v pořádku. Jakmile budu mít dohodnutou sumu v rukou, propustím vás i ostatní pasažéry na svobodu."

„To je špatný obchod. Zprv by to s vaším poslem muselo trvat nejméně dva dny, a zadruhé garance nejsou v rovnováze. Nepřesvědčil jste mě, že mne opravdu propustíte na svobodu. Tak si, prosím, vymyslete nějaké lepší řešení."

„Patrně nesoudíte podle situace, pane Adamsi," cynicky vysvětloval šéf. „Ve výhodě jsme prostě my a já nemám v úmyslu se jí zbavovat."

„Hm," ozval se Marshall. „Když už hovoříme o výhodách, radil bych vám, abyste se podíval na obrazovku, pane."

Všichni přítomní se otočili k obrazovkám a spatřili dvě podivně oblečené postavy, snášející se přímo z nebe.

„To nejsou potápěčské skafandry," vysvětloval Marshall. „Spíše technická hračka jedné podstatně vyvinutější civilizace, než jsme my. Vaší smůlou je, že tihle muži jsou mými přáteli. Co vy na to, šéfe, když se začneme věnovat realitě a nikoliv snům? - Navrhuji, abyste položili zbraně na stůl, dali ruce nad hlavu a prozradili nám, kam jste zašili posádku pilotní kabiny, aby letoun mohl ještě dnes bez

dalších obtíží přistát v Tokiu."

26

Odpovědí mu byl šílený smích. Ve tváři šéfa bandy se zračila směsice překvapení, nedůvěry a zlosti... „Jste politováníhodný fantasta, Marshalle. Na mě s takovým blufem nechod'te. Klidně nechtě ty dva venku, ať se projdou po okolí. Ted' zpátky k věci!"

„Jsme u ní, šéfe. Vaše lehkomyšlnost mne upřímně řečeno trochu děsí. Já bych se na vašem místě už dávno pokusil ty dva nezvané hosty zneškodnit."

„Z vás aby byl člověk moudřej, Marshalle! Mám pocit, jako byste se snažil stát členem party. Dobrá, budeme střílet. Jíme, bude stačit, když se o to postaráš ty!"

Oslovený muž se zašklebil, vstal a sáhl po samopal. Šéf mu pootevřel okénko, Jim prostrčil hlaveň a namířil na cizince. Pak stiskl spoušť a držel ji, dokud nevystřílel zásobník.

Ale potom jeho obličej připomínal otazník. „Ještě jsou tam, šéfe! Přitom bych se vsadil, že je zasáhla přinejmenším každá třetí rána! Má někdo ještě jeden zásobník?"

„Zbytečně byste plýtvat náboji," řekl najednou něčí hlas s japonským přízvukem. Nikdo kromě Marshalla na to nebyl připraven. Muži se ohlédlí a zírali přímo do tváře Tako Kakuty.

„Kdo je to?" vykoktal šéf. Byl natolik zaskočen, že s ním Ka-kuta ani neměl moc práce, sotva aktivoval malý psychoparalyzátor, který měl schován v kapse.

„Jsem přítel, pánové! Odhod'te zbraně a přistupte až ke stěně! Nic se vám nestane!"

O pár vteřin později sedělo šest přítomných banditů beze zbraní na podlaze a nechali se spoutat.

Krátce nato byla vysvobozena posádka, John Marshall popřál kapitánovi klidný let do Tokia. Po šťastném konci dobrodružství ho obklopili pasažéři a zvali ho na skleničku.

„Musím vás zklamat, dámy a pánové! Neboť musím s panem Adamsem letadlo opustit. Nejsem zplnomocněn vysvětlovat vám, oč jde, a tak vás prosím, abyste se tentokrát spokojili s tím, že jste se z toho dostali zdraví a bez úhony."

27

„Jsem vám velice zavázán," řekl Homer G. Adams Marshallovi, když se letoun ztratil v oblacích. „Ale stejně nechápu, jak jste mohl uhádnout, co si myslím... Nebo co si mysleli oni."

Marshall se usmál. „Říká se tomu parapsychologie. Dovedu číst myšlenky cizích lidí, Tako Kakuta se zase dokáže silou myšlenky přemísťovat z místa na místo. Oba jsme mutanti. Naše mimořádné schopnosti způsobila určitá dávka radioaktivního záření. U pana Kakuty to bylo například vinou atomové bom-by."

„To je úžasné, pane Kakuto, měl byste..."

Adams přestal uprostřed věty.

„Mluvte dál!" vyzval ho Marshall. „Kakuta bývá za dobré rady vděčný."

„Moment, prosím," požadoval Homer G. Adams. „Jak to bylo s tou střelbou? Kde zůstali ti dva muži v těch podivných oblecích? A především - jak to, že je nesestřelili?"

„To je mnoho otázek. Tak především - chránil je energetický ochranný štít. Těm dvěma mužům se skutečně nic nestalo. Vrátili se pro naši loď. Koneckonců bude nejlépe, když se odtud rychle ztratíme. Promluví si s naším kapitánem a on vás jistě rád dopraví do Tokia."

„Co budu dělat v Tokiu, Marshalle? Musel bych tam přesehnout a letět do Peking. Nejsem odtud blíž k cíli?"

„Tady v pohoří Kardamom?"

„Proč spolu nemluvíme otevřeně, Marshalle? Vy jste po mně šel už v Londýně, že?"

„Ano. Jak to víte?"

„Nejsem přece hlupák..."

„Ano, měl jsem o vás zájem, už když jste byl ve vězení. Pochopíte, až si s vámi promluví pan Rhodan. Vysvětlí vám naši finanční situaci. Není nijak růžová."

„To jste si vybrali zrovna mě?"

„Koho jiného? Jste bezesporu největší finanční génius všech dob. Naším štěstím bylo, že vás po tom procesu nechali žít. Patřičně jsme si prostudovali vaši minulost. Rhodan se rozhodl zařídít vám amnestii a nasměrovat vaši další cestu tak, abyste dorazil až k nám."

„Moment! Propustili mě za dobré chování!"

„Taky se to tak dá říct. Pomocí jistého arkonidského prostředku jsme zpracovali názory ministra vnitra."

„To je moc pěkné," bránil se Adams. „Pan Kakuta je pravý te-leporter. Předvedli jste mi nejúžasnější

věci z oblasti techniky. Tvrdíte, že mi čtete myšlenky. Já si čtu o Perry Rhodanovi v novinách, obdivuju ho a teď se s ním mám setkat... Je toho na mě moc."

„Jestli vstoupíte do Rhodanových služeb, budete si na mimořádné jevy muset zvyknout..."
New York.

Jdete-li od rohu Broadwaye a Fifth Avenue k severu, po levé ruce stojí dvaadvacetipatrový dům, postavený někdy koncem třicátých let. Jeho fasáda je sotva viditelná, protože na ni asi tři tucty firem navěsily neonové reklamy. Krásou nebo ošklivostí tohoto domu si v New Yorku nikdo neláme hlavu, protože v podstatě nevypadá jinak, než jiné domy na Manhattanu. Snad jenom v některých kancelářích v sousedství si někdo všiml, že jednoho slunečného odpoledne mezi sedmým a devátým patrem kdosi pracuje. Reklamy na zubní pastu, vodičku na vlasy a pneumatiky nahradila tři velká žlutá písmena s červenými konturami: G-C-C.

Co znamená toto GCC bylo možné zjistit až během následujícího dne, když inzerát v New York Times upozorňoval na firmu General Cosmic Company Ltd., která otevřela svoji kancelář. Reklamní text představoval firmu jako agenturu pro podnikovou racionalizaci s moderními výzkumnými metodami. Nabízela zájemcům ze všech myslitelných oborů rady, technologii a případně i stroje, a to za velmi výhodné ceny.

Šéf společnosti Homer G. Adams najal na příkaz majitele firmy Benjamin Wildera tři pracovníce a zásobil se spoustou nepopsaného papíru. Začínalo se v osm ráno.

28

29

Pak přišel první klient. Jmenoval se Abraham Weiss.

„Dobré jitro, pane Adamsi. Četl jsem váš inzerát v Timesech..."

„Prosím, přijměte místo, pane Weissi. V Timesech jsem však neinzeroval..."

„V těch zdejších, v těch zdejších, však víte, jak to myslím..."

Weiss zapadl do křesla a rozesmál se. „Takže, pane Adamsi, jak jsem řekl, četl jsem váš inzerát a povídám, běž se tam podívat, hochu, nikdy nevíš, k čemu ti to může být dobré... To, co slibují, je pěkné. Neslibují toho právě málo."

„Přijde na to, pane Weissi. Čím vám mohu sloužit?"

„No, jak bych to vyjádřil... Zajímá mě pokrok, víte?"

„To je dobré. Mohu konstatovat, že v tomto ohledu jsme schopni vám vyjít vstříc."

„Výborně, výborně!"

„Povězte mi, co byste potřeboval."

„Ano," zamyslel se Weiss, „copak já bych tak potřeboval? Hm..., mám jeden objekt v Coloradu... Rozumíte elektrárnám?"

„Atomovým elektrárnám?"

„Ne! Vodním! Docela konvenčním, obyčejným vodním elektrárnám!"

„Vy ji stavíte?"

„Ano, na horním toku Arkansasu, poblíž Cripple Creeku. Mé firmě na ní velmi záleží."

„Takže byste potřeboval výhodnou kalkulační základnu, abyste obstál v konkurenci?"

„Ne tak docela, pane Adamsi. Naše nabídka už běží a já bych řekl, že máme nejlepší šance. Jen by mě zajímalo, jestli máte něco, co by nám tu zakázku pojistilo. Chci vědět, kdo je GCC a co je GCC. Možná, že jednou vstoupíme do společného obchodu. Vy potřebujete především kontakty! Jste nová firma!"

Homer se usmál. „Mluvíte mi z duše, pane Weissi. Tím spíš jsem potěšen, že jsem mohl jako prvního zákazníka přivítat zrovna vás! Měl bych pro vás jistě nabídky."

„Promiňte otevřenou otázku, pane Adamsi, ale vypadá to, že jste ve zmíněné oblasti odborníkem..."

30

„My jsme specializováni na mnoho oborů. V tom je naše síla. Koukněte, kdo hodně slibuje, musí hodně dávat."

„Takže? Co navrhuje v mém případě?!"

Homer G. Adams se usmál. „Tuhle radu bych si už mohl nechat zaplatit, ale dneska je první den. Svátek! Dobrá. Povězte mi, kolik by asi stavba elektrárny u Cripple Creeku měla stát, sdělte mi množství přepravované hmoty a pak uslyšíte mé návrhy."

„Dobrá," řekl Weiss a začal vypočítávat konkrétní údaje, důležité pro stavbu.

Když skončil, Adams se předklonil a řekl: „V pořádku. S těmi čísly si už něco počnu. Takže můj návrh zní: když získáte naše stroje, budete mít něco, co sníží nebezpečí posunu půdy a náklady na dopravu. Ušetříte 500 miliónů dolarů a uděláte ten kšeft docela bezkonkurenčně.“

Abraham Weiss si rozčilením oklepal popel z doutníku na kalhoty. Pak zalapal po dechu a přinutil se k úsměvu.

„Vy ale máte humor, pane Adamsi. Malujete utopie.“

„Mýlíte se, když myslíte, že žertuji, pane Weissi. Já totiž mám stroje, o kterých byla řeč. Moje firma vám je kdykoli předvede. Stačí, když mi zavoláte a dohodneme si termín. Ovšem měli bychom se dohodnout na ceně. Pokud neprojevíte jasný záměr koupit, nemůže vám GCC nic předvádět. Je to pak příliš nákladné.“

Pan Weiss byl ohromen. Vstal z křesla. Intenzívně přemýšlel, co má udělat. Nakonec řekl: „Vy mi chcete ušetřit 500 miliónů. Ale musím koupit stroje. Jak vypadá kalkulace?“

„Koupě mých strojů vás v kalkulaci vůbec nemusí zajímat. Mají trvalou hodnotu. Postavíte s nimi ještě dvacet nebo třicet takových projektů.“

„Chápu. Ale mají přece nějakou cenu.“

„Cena je imaginární. To znamená, že v hotovostní platbě by překročila cenu padesáti elektráren. Prosím, nechtě mě domluvit! Chci říct, že ty stroje neprodám. Vstoupím s nimi do obchodu a tím bude vyhověno oběma stranám.“

Abraham Weiss už nebyl schopen se ovládat.

„Vy spekulujete se spoluúčastí?“

31

„Já nespekuluji, nýbrž reflektuji. To je serióznější, pane Weis-si. Navrhněte vaší správní radě, aby zvýšili akciový kapitál o 51 %. Těch 51% je má cena.“

Pan Weiss se už podvanácté nebo potřinácté usmál, ale tentokrát se mu úsměv nepovedl. Nervózně hmátl po klobouku a za-couval ke dveřím.

„Doufám, že s vámi bude možná dohoda, pane Adamsi. Protože za těchto podmínek s vámi firma jednat nebude.“

„Pak lituji, že jsem plýtvat vašim drahocenným časem. Na jednání o cenách nemá GCC zájem. My kalkulujeme vždy velmi korektně a nemůžeme povolit ani o cent. 51%, pane Weissi. Zvažte to!“

Weiss odešel a během dopoledne se v kanceláři objevilo sedm dalších žadatelů ze všech možných oblastí. Všichni odešli obdobně zkoprnělí jako pan Weiss.

Pak zazvonil telefon.

„Helou, Adamsi! Tady Klein!“

„Helou, Kleine! Co vaše interview?“

„Přežil jsem ho. Před dvěma hodinami mi přeběhl přes cestu reportér z New York Times a vyděsil se. Poznal dezertéra agenta Kleina, po kterém jde celá FBI. Řekl jsem mu tedy, pro koho pra-cuju, a on mi trochu naivně vysvětlil, že se to na veřejnosti už ví. Potřeboval nějakou senzaci, tak jsem mu aspoň prozradil něco o těch invazorech a hlavně o tom, že můžeme každou chvíli s další invazí nepřátel počítat. Jestli mu to šéfredaktor sežere, pak to dneska v poledne musí vyjít v novinách.“

„Oukej, teď je 11.38. Překontrolujte si masku a jděte na burzu! Buďte se mnou ve spojení. Kdybyste měl nějaké dotazy, klidně se mě ptejte. Dr. Haggard a Dr. Manoli tam už jsou. Ale dejte si pozor, abyste neprozradil, že se s nimi znáte. Pro veřejnost budete protivníci.“

„Oukej, pane Adamsi! Jakmile se to rozjede, budu už na místě...“

32

Burza v New Yorku byla toho rána otevřena vysloveně zbytečně. V deset se nedostavil ani potřebný počet kupců. Nabídka zůstávala velmi zdrženlivá, takže se většina makléřů odebrala do restaurace na šálek kávy.

Když se člověk ohlédl na vývoj během uplynulých týdnů, byl tenhle klid vítán. Předtím se pořád něco dělo: loď v Gobi, atomová válka, nepřítel z kosmu, změna politického klimatu... Nyní šly hodnoty opět nahoru. A s nimi stoupala i nálada na burze.

Trh se uklidnil. Lidé měli senzaci až po krk a zvykli si i na tajuplný stát Třetí mocnost ve střední Asii. Ale v poledne přišla další senzace!

Přesně v poledne!

Chvilí předtím nabídl Dr. Haggard na zkoušku pár cenných papírů s ropou a ihned prodal. Kroutili nad ním hlavou, že se i na burze najdou zelenáči, kteří prodávají tak hodnotné papíry za babku. Když

přišly New York Times se svým poledním výtiskem, byl Haggard posledním, kdo ještě zachránil své peníze.

Hrůza, která se zmocnila makléra, když zjistili, že by mohla přijít další invaze, se netýkala ani tolik jejich zdraví jako jejich peněz.

Zpráva střídala zprávu.

Přicházela dementi a pak nové zprávy, že podobnou informaci vydali i v Pekingu. Propukl chaos.

Teprve kolem půl jedné se panu Oliverovi opět podařilo nastolit do nabídky a poptávky pořádek. Po prvních velkých ztrátách poptávka poklesla. Začalo se šuškat o uzavření burzy, ale mnozí protestovali. Zmocněnci GCC se drželi zpátky. Jejich příkazce jim ještě nepovoloval žádnou koupi. Když však obchody zcela stagnovaly, pan Haggard se pokusil o malou transakci. Stlačil přitom Standard Oil o 35 bodů a přivodil tím vzrušení v sále. Ceny klesaly. Dlouhých deset minut klesaly. Haggard se přitom stáhl a nechal pracovat ostatní. Až nakonec poptávka převýšila nabídku.

Pak se ozval Adams: „Koupil jste Opiát, Manoli. Udělejte ná-

33

pádný obchod s kapitánem Kleinem. Jděte o 40 dolů! Ta věc zůstane v rodině! Nemůže se nám přitom nic stát!"

Tři minuty nato ztratila firma Opiát Ltd. 75 % své nominální hodnoty. Ostatní na tom nebyli lip. Těsně před uzavřením burzy se vše znovu uklidnilo.

Krátce nato však vybuchla Adamsova největší bomba. Z několika stanic zazněla zpráva ze Sydney, podle níž neznámá kosmická loď unesla celou rybářskou flotilu z jezera Timor, vynesla ji do vzduchu a shodila dolů...

Na uzavření burzy nemohlo být ani pomyšlení. Akcie najednou hořely svým majitelům v prstech. Nejotrlejší makléři ztráceli nervy a prodávali za každou cenu. Celé koncerny a trusty měnily během čtvrt hodiny své majitele.

Burza zavřela bez pevných záznamů. Potvrdila největší krach od třicátých let.

Celé světové hospodářství zdánlivě strnulo. Na jedné straně vydávali kapitáni průmyslu poslední centy za telefon, aby si pohovořili se stejnými nešťastníky po celé Zemi. Na druhé straně se zdálo, že jiné podniky prolomily mlčení zemřelého hospodářství. Jako například GCC.

Homer G. Adams přerušil spojení se svými prostředníky. Nechtěl riskovat žádný odposlech. Cítil se v tom tichu dobře. Seděl za psacím stolem a čekal.

Kolem čtvrté zazvonil telefon. U aparátu byl Abraham Weiss. „Helou, pane Weissi, jste to vy?" „Co si myslíte o vzniklé situaci, pane Adamsi?" „Milý vtíp, pane Weissi. Zítra bude vše zapomenuto." „Podle všeho jste jediným optimistou na celé zeměkouli!" „To je taky mým cílem... Proč voláte, pane Weissi? Chcete se vrátit k mé nabídce?" „Máte ještě zájem?" „Co jste myslel? Pro mě jde život dál!" „Tak dobrá. Sejdeme se zítra? Obstarám letadlo." „To nebude nutné. Můžeme letět mým. Není pomalejší než to, které můžete sehnat."

34

„Oukej, pane Adamsi. Děkuji vám mnohokrát. Takže zítra v..." „Moment! Uvažoval jste o mých podmínkách?" „Padesát jedna procent pro vás. To je samozřejmé." Dohodli se na příští ráno v šest. A pak se hlásili ostatní klienti...

O dva dny později.

Zkušební práce firmy GCC proběhly úspěšně a smlouvy byly uzavřeny. Homer G. Adams odletěl do východní Asie, do oblasti Třetí mocnosti. V hlavním stanu se shromáždily všechny důležité osobnosti. Objevili se tam dokonce i Thora a Crest.

„Jaká je nálada venku?" otázal se Rhodan. „Doufám, že jsme své svědomí příliš nezatížili."

Homer G. Adams na okamžik sklonil hlavu a pak se podíval na jednoho po druhém. „To, co jsem poslední tři dny viděl, vypadá jako opakování něčeho, co jsem už zažil. Před dlouhým časem mě za to zavřeli do vězení. Dnes je tomu jinak. Jednal jsem v zájmu lidstva. A chci zdůraznit, že nenesu žádnou zodpovědnost za sebevraždy lidí, kteří to neunesli. Kdo neunes materiální ztráty, může si za to sám. Spíš si ale myslím, že k sebevraždám vedl strach z další invaze."

Pohledy přítomných sklouzly k Reginaldu Bullovi.

„Tak či onak jsme mezi lidi vnesli neklid. Všichni v této místnosti víme, že to bylo zapotřebí. Invaze skutečně hrozí. A to, co Bully přehrál na třidimenzionálním arkonidském projektoru jako film od jezera Timor, může být zítra realitou. Máme povinnost chránit lidstvo a jsme jediní, kdo tuto

povinnost můžeme splnit. Proto je naší povinností posílit náš průmyslový potenciál, což je možné jediné tehdy, bude-li sílit náš vliv.

Když jste na začátku týdne letěl do New Yorku, byli jsme nu-záci. Jak to vypadá teď, pane Adamsi?"

„Ve velmi krátké době jsme burzu vyvedli z konceptu. Podobným způsobem zaútočil pan Kakuta v Tokiu, pan Marshall v Kap-

35

Ist

ském Městě, Li Čaj Tung v Londýně a pan Kosnov v Berlíně. S kapesným ve výši několika miliónů dolarů jsme nakoupili celé průmyslové bloky a opatřili si majoritu na všech kontinentech. Samozřejmě, že takový burzovní manévř nelze provádět každý den. Svět nenaletí na stejný trik dvakrát."

„Existují jiné triky," namítal Reginald Bull. Zřejmě chtěl demonstrovat svou fantazii.

„Kdepak," namítal Adams. „To, co jsme předvedli včera, se smí opakovat nejvýš jednou za třicet let. Úplný krach na burze by nikomu nepomohl. Věřte mi, pánové, mám v tomto oboru zkušenosti. Nebo je snad někdo z vás jiného názoru?"

Homer G. Adams se rozhlížel. Jeho otázka však v podstatě směřovala jen na Perryho Rhodana.

„Úspěch vyšel podle vaší předpovědi, pane Adamsi," vysvětloval Rhodan. „Vy víte, že jsem byl skeptický a že bych se spokojil s menším úspěchem. Podle všeho vám však nyní musím srdečně poblahopřát, poděkovat a pochválit vás. Také jste udělal první dobré obchody s arkonidskou technikou. Tady bychom měli být opatrnější."

„To je samozřejmě. Vy, pane Rhodane, musíte určovat, s čím půjdeme na veřejnost a s čím ne. Energetickomateriální dopravníky, které jsem nabídl panu Weissovi, jsou například na arkonidské poměry už zastaralé. Nám ale ještě pomohly... Sedm miliard pro vládu v Pekingu, abychom si mohli koupit naše teritorium, je tedy k dispozici. Zbývají asi čtyři miliardy. Není to mnoho, ale musíme s tím vydržet."

„Není hodnota námi kontrolovaného průmyslu vyšší?" divil se Bully.

„Čistá burzovní hodnota klesla. Ale zase stoupne. To není jako s hotovostí. Majetková účast v podnicích nepředstavuje možnost velkých finančních přesunů. Když je chceme udržet při životě, máme jenom malé zisky..."

„Chápu," zakřenil se Bully.

„Máme před sebou ještě spoustu práce," pokračoval Rhodan. „Tyto dny jsme měli úspěch. Máme finance. To, co nám ještě schá-

36

zí, pan Adams jistě sežene. Než se nám podaří postavit v našem novém státě na nohy dobrý průmysl, utečou měsíce, možná roky. Každým dnem musíme počítat s invazí. A ani pak se naši nepřátelé neztratí navždy. Moje další starosti se týkají nedostatku lidí. Jenom s roboty nedokážeme všechno. V této souvislosti bych chtěl zdůraznit: kdo k nám přivede nového člověka, musí být přesvědčen o jeho hodnotách a spolehlivosti... Hlavně potřebujeme lidi s novými schopnostmi."

„Jedním slovem - mutanty. Pozitivní mutanty," řekl Manoli.

Perry Rhodan přitakal.

„Dobrá. A teď k podrobnostem našich dalších akcí."

Stroj klesal nad ledový povrch Grónska a chystal se na přistání.

Colonel Kaats poslal Allanu D. Mercantovi zprávy, jež vyvolávaly starosti, a Mercant, který měl plné ruce práce, jen nerad odletěl ze základny. Jeho zlost propukla ve chvíli, kdy mu bylo sděleno pouze tolik, že se ztratila mutantka Sloaneová, která byla díky svým telekinetickým schopnostem vyslána do střední Asie.

„A kvůli tomu mě ženete 4 000 kilometrů přes moře, Kaatsi?"

„Musel jsem s vámi mluvit, Mercante. To nestačí? Není to důležité, když se ztratí nenahraditelný mutant?"

„Já vám něco řeknu, Kaatsi. Vy se o Sloaneovou nestaráte nejméně celý měsíc. Jestli má pro nás něco zjistit, musíte jí na to nechat nějaký čas! Je sice mimořádná, ale o životě toho moc neví. Já sám jsem jí jako diletantce dal radu, aby jednala raději opatrně než bezhlavě. A teď už, doufám, nemáte nic proti tomu, abych se vrátil. Mám totiž práce nad hlavu!"

„Dejte si se mnou aspoň whisky," žadonil Kaats. „V tak mizerné náladě vás nenechám odejít."

Mercant vypil sklenku a řekl: „Víte, Kaatsi, jestli měl tenhle můj výlet nějaký význam, pak jenom

kvůli téhle whisky. Už mi víckrát nedělejte takový zbytečný poplach. Nebo se neznám!"
Ještě když přistával, hněval se. Co ho nejvíc na té nesmyslné

37

cestě do Ameriky zlobilo, to se týkalo jeho osobního názoru na Anně Sloaneovou. Kaats se jeho názor nesměl nikdy dozvědět. Anně byla něžná dívka a absolutně se nehodila na práci agentky. Jistě, často ji přemlouval..., ale dnes už smýšlel jinak.

Přijeli dva Eskymáci, aby ho vyzvedli. Ale Mercant s díky odmítl: „Kousek se projdu, aspoň se zase jednou nadýchám normálního vzduchu.”

Krátce nato vstoupil do budovy skladu a sjel výtahem do 15. patra. Tady pak musel přestoupit do dalšího výtahu, vedoucího ještě níže do podzemí. Docela dole, tři tisíce metrů pod zemí, byla jeho kancelář. Z těch osmnácti set zdejších zaměstnanců jich dole pracovalo jen asi deset.

Přišel do kanceláře, padl do křesla a udělal si pohodlí. Pak zazvonil na pobočníka. Krátce nato vstoupil seržant CVHealey. „Během vaší nepřítomnosti se nestaly žádné mimořádné události, pane!”

„Díky, seržante. Kolik je teď hodin?”

„Jedenáct sedmnáct, pane.”

„Ráno, nebo večer?”

„Večer, pane!”

„Oukej, řekněte kapitánu Zimmermannovi, že s ním chci mluvit.”

„Kapitán není momentálně na základně, pane. Je na letové kontrole.”

„Hm, to si snad pořád ještě myslí, že se naši protivníci budou plazit po grónském ledě, přestože si agenti celého světa u nás podávají kliku z ruky do ruky?”

„Nevím, pane, co si kapitán myslí.”

„No dobrá, zeptám se ho tedy sám. Přeji si, aby tady za deset minut byl. Zavolejte ho!”

„Oukej, pane!”

Za chvíli však byl pobočník zpět.

„Rozkaz proveden, pane! Kapitán Zimmermann vzkazuje, že se možná opozdí. Právě udělal nějaký neobvyklý objev a chce se na něj podívat.”

38

„Jaký objev?” otázal se nevrle Mercant.

„To neříkal. Sám asi ještě neví.”

O'Healey odešel. Když Mercant osaměl, otevřel zásuvku a vytáhl vysílačku. V takových případech mívá ve zvyku se informovat co nejrychleji sám.

„Haló, Zimmermann! Ohlaste se! Tady plukovník Mercant!” Na frekvenci bylo ticho.

„Kapitáne Zimmermann, ihned se ohlaste! Co to do vás vlastně vjelo? A co znamenaly ty vaše tajuplné řeči?”

Mercant čekal na odpověď, která nakonec přece jen přišla. Zimmermann měl potíže s mluvením. Jeho zpráva byla provázena sténáním.

„Haló, pane! Musel jsem být chvíli v bezvědomí. Hlava mi duní a před očima vidím proužky.”

„K čertu, co se stalo?”

„Já nevím, pane. Ale samozřejmě, že se vrátím.”

„Ihned ohlaste svoji pozici! Někoho za vámi pošlu!”

„To není nutné, pane.”

„Zvládnete to sám?”

„S autopilotem to půjde. Nejhorší už je pryč. Jen mi vyšlete naváděcí signál.”

„Dobrá. Promluví s věží a přejdu na příjem. Každopádně se ohlaste, kdybyste měl nějaké potíže.”

„Jistě, pane! Díky za pomoc!”

Mercant vypnul spojení a telefonicky se spojil s věží. „Dejte naváděcí signál kapitánu Zimmermannovi, poručíku! A zjistěte jeho momentální pozici! Vy se tu vyznáte.”

„Rozkaz, pane plukovníku!”

Krátce nato přišla informace, že se Zimmermann nachází na severním pobřežním pruhu u Provenu a že nabral kurs na jihojiho-východ. Stroj měl očividně pod kontrolou.

Kapitán Zimmermann přistál bez problémů. Hned se odebral do nejnižšího patra, kde ho přijal Allan D. Mercant.

„Kapitán Zimmermann hlásí příchod, pane! Omluvte mne, že jdu pozdě, musel jsem spadnout do vzdušné díry. Každopádně

jsem pocítil nebývalé zrychlení. Patrně jsem se praštil do hlavy a ztratil na chvíli vědomí."

„Ukažte!"

Mercant si prohlédl ránu.

„To vypadá ošklivě, kapitáne. Měl byste se dát rychle ošetřit. Ale všech pět smyslů máte pohromadě, jak vidím. Než půjdete, řekněte mi, jaký jste to udělal tajuplný objev, o němž vykládal O'Hea-ley." Zatímco Mercant pronášel těch pár vět, málem dostal šok. Za pomoci svých slabých telepatických schopností zachytil jakousi nezřetelnou Zimmermannovu myšlenku.

„Jaký objev, pane?" odvětil Zimmermann. „Aha... to byla jen legrace."

„Takže vy si dovolujete dělat ze mě legraci?" otázal se Mercant. Pořád ještě stál za kapitánem. Hodlal si tuto výhodnou pozici chvíli podržet.

„Žertoval jsem se seržantem, pane plukovníku. Nemohl jsem tušit, že vám všechno řekne."

„Zvláštní, Zimmermann, jaké máte najednou představy o službě. Na jedné straně děláte zbytečné kontrolní lety a na druhé si dovolujete špatné žertíky. Takže co jste tedy viděl?"

„Nic, pane!"

„Zůstaňte sedět, kapitáne!" energicky přikázal Mercant, když chtěl Zimmermann vstát.

Mercant bojoval o maximální soustředěnost. Před několika týdny četl zprávu o australském pokladníkovi, který v sobě v kritické situaci objevil telepatické schopnosti a přečetl si myšlenky muže, který stál ve frontě u pokladny. Onen muž měl v úmyslu přepadnout banku, ale pokladník zavolal policii dřív, než to mohl uskutečnit.

Mercant už léta cítil podobný talent. Dokázal se v kritické chvíli podívat druhému člověku do hloubi duše. Dal by však deset let života za to, kdyby měl tuhle vlastnost vyvinutou výrazněji. Jeho schopnost byla jen minimální. Nedokázal pochopit, jak někdo může zachytit myšlenky druhého člověka naprosto jasně a zřetel-

40

ně. On sám nedokázal rekonstruovat cizí větu, ale jenom pocity nebo zlomky slov, a z těch pak usuzoval na podstatu.

Nebylo možné se zmýlit? Jak přišel Zimmermann na nápad Mercanta zabít? Ale určitě pomýšlel na zabíjení. Tohle přání mířilo na něj, plukovníka Allana D. Mercanta! Mohl o tom vůbec ještě pochybovat?

Mercant pohlédl svému muži přes rameno na jeho zbraň v pouzdře u boku. Zavrhl nápad, že by ho odzbrojil.

Zimmermann by mohl být rychlejší. Mercant potřeboval svoji vlastní zbraň. Ležela v zásuvce psacího stolu. Vedle vysílačky.

Kdyby byl ozbrojen, měl by nad kapitánem navrch. Zimmermann nemohl tušit, že mu jeho šéf čte myšlenky. Takže plukovníkovi nezbyvalo než se přesunout ke stolu.

„Chci vám něco říct, kapitáne. Váš rozhovor s O'Healeym jsem odposlechl a zaznamenal na pásek. Přitom jsem nahrál ještě něco dalšího, co byste mi možná mohl vysvětlit. Zatím totiž nemám dojem, že byste žertoval. Nebo jak si vysvětlujete tohle..."

„Co myslíte?"

Mercantův riskantní pochod kolem psacího stolu začal. Zimmermann se pomalu točil v křesle a sledoval ho. Nakonec seděli proti sobě. Mezi nimi obrovský psací stůl. U Zimmermanna zvítězila zvědavost. Nestřílel, nýbrž čekal. Mercant zapnul magnetofon a zároveň sáhl pro pistoli. V okamžiku nabyl ztracenou jistotu a magnetofon vypnul.

Zimmermann vyjel: „Proč to nepřehrajete? Chcete si hrát na tajuplného, pane?"

„Trpělivost, kapitáne. Jakou výhodu si slibujete od toho, že mě zavraždíte?"

Tato otázka ukončila rozhovor. Pro kapitána Zimmermanna přišla příliš nečekaně, než se dokázal stoprocentně ovládnout. Aten-tátník se cítil zrazen, proto se pokusil rychle vykonat svůj plán. Sáhl k boku a tasil pistoli. Než však stačil stisknout spoušť, bylo pozdě. Jeho protivník byl ve východě.

Seděli přesně proti sobě. Mercant využil prostoru pro nohy pod psacím stolem, a zatímco kapitán tasil, vystřelil po něm tudy.

41

Kapitán se zhroutil.

Než mohl uskutečnit svůj záměr, byl mrtev.

To, co se během mnohaleté existence IIA nikdy nestalo, se odehrálo nyní. Seržant O'Healey se bez vyzvání vrátil do kanceláře a když spatřil svého pána v pořádku sedět za stolem, zarazil se.

„Pane! Co se stalo?“

„Zastřelil jsem kapitána Zimmermanna. Okamžitě vyhlase poplach! Sám se postarám o uzavření prostoru!“

O'Healey zasalutoval a zmizel. Krátce nato se ve všech patrech rozječely sirény. Mercant vzal do ruky mikrofon.

„Tady Mercant. Vyhlašuji na základně s okamžitou platností výjimečný stav. Rozkaz strážnímu oddílu, poručíku Housemanovi: Uzavřít všechny východy, přísně střežit výtahy. Všechny osoby nyní odejdou do svých soukromých či pracovních prostor. Příslušníci delegací spřátelených států necht' se prosím shromáždit v transferovém hotelu v nejvyšším patře. Bližší vysvětlení podám později.

Plukovník Cretcher a Dr. Curtis prosím ke mně!“

Plukovník s doktorem přišli za okamžik.

Dr. Curtis ihned přistoupil k Zimmermannovi.

„Ano, prosím, doktore, prohlédněte ho a řekněte mi, jestli je mrtev.“

„Potřebujete potvrzení?“

Mercant přikývl. „Ano, ať má všechno svůj řád.“

„O nějakém řádu tady nemůže být řeči,“ prohlásil Cretcher. „Zastřelil jste kapitána Zimmermanna?“

„Nechtěl jsem, aby to bylo obráceně.“

„Vy tedy tvrdíte, že vás kapkán Zimmermann napadl. Promiňte, pane, že se vyjádřím tak otevřeně, ale máte na to nějaké svědky?“

„Odpusťte i moji otevřenost, Cretchere! Vy nejste můj žalobce. Povolal jsem vás spíš proto, abyste mi pomohl objasnit jisté otázky. Já toho o té situaci s Zimmermannem moc nevím. Chtěl mě

42

zastřelit a já ho předešel. To je fakt. Musím však znát důvody, proč se jeden z nejdůvěryhodnějších mužů zachoval tak, jak se zachoval. Nejspíš mě napadá spiknutí. Jenom proto jsem vyhlásil výjimečný stav. Musíme rychle a radikálně zakročit, pokud by se mělo potvrdit, že tu kromě Zimmermanna jsou ještě další osoby, které chtějí zaútočit na mne a na naši organizaci.“

Pak se Mercant otočil na doktora: „Vy jste konstatoval Zimmermannovu smrt, doktore Curtisi. O příčině se nemusíme dohadovat. Přesto bych vás chtěl požádat, abyste mu ohledal tu podezřelou ránu na hlavě. Kapitán mi ji nedokázal řádně vysvětlit.“

Curtis se podíval na zranění a pak řekl: „Někdo ho musel pořádně praštit. K čertu pane, vždyť jste ho zastřelil a...“

„Co tím myslíte?“

„Přece jste ho zastřelil a neutloukl!“

„Jak stará je ta rána, doktore? Zjistěte to.“

„Asi půlhodiny.“

„Před hodinou byl kapitán ve svém letadle na obhlídce. Máme na to svědky.“

„Hm, to nechápu. Neprojevoval Zimmermann známky slabosti? Podle mých znalostí medicíny musela být rána do hlavy smrtelná!“

„Tak v tomto ohledu se mýlíte. Zimmermann byl naživu, když sem přišel. Vaše diagnóza je však na každý pád velmi zajímavá. *Zajímá* mě, jak a kde byl poprvé zabit a jak to dokázal, že žil dál i přesto, že utrpěl smrtící ránu. Podíváme se zblízka na jeho letoun. Pojd'me!“

Letadlo bylo pro čtyři osoby, takže v něm všichni tři pohodlně našli místo.

„Tady je pilotní křeslo,“ řekl šéf a posadil se do něj. „Kapitán potvrdil, že spadl do vzdušné díry, tím pádem náhle zrychlil a praštil se do hlavy. Ptám se vás, pánové, o co se mohl udeřit.“

Odpověď byla jasná. Zimmermann lhal. Za ním bylo sedadlo číslo tři, a aby se mohl praštit do hlavy, musel by vstát z křesla.

„Kromě toho by tu musely být nějaké stopy po krvi,“ poznamenal Cretcher.

43

Mercant si nechal zavolat strážného.

„Kterým letounem letěl dnes kapitán Zimmermann?“

„Tímhle, pane.“

„Díky, to stačí. Udělejte si pohodlí, pánové, poletíme stejnou trasou jako kapitán Zimmermann.“

Mercant odstartoval a namířil si to k západnímu pobřeží. „Kapitán se choval podivně,“ vysvětloval

Mercant. „Když jsem ho dal povolat zpátky, tvrdil cosi o nějakém zvláštním objevu, na který se chtěl podívat. Pak delší dobu neodpovídal a vysvětloval to svým bezvědomím. Ta věc se musela odehrát severně od Provenu.”

Mercant sestoupil na osm set metrů a přelétal Proven. Požádal své průvodce, aby pozorně sledovali okolí.

Počasí bylo jasné a bez větru. Jestli někde zůstaly nějaké stopy, musely by být během půlhodiny vidět. Doktor Cretcher se taky brzy ozval: „Támhle, Mercante! Tam dole je přistávací stopa! A nějaká kulatá skvrna... Co to je?”

Mercant se otočil a vracel se. Přitom klesal až na výšku 100 metrů. Kulatá skvrna byla jakýmsi polokulovitým objektem. Jako eskymácké iglú, jenomže úplně černé.

Přistáli těsně u něj.

Mercant vyskočil a byl u něj první.

„Kov. Podivné. Kdo by tady stavěl něco takového? Bez oken, bez vchodu a bez jediné spáry? Co si o tom myslíte, Cretchere?”

„Vypadá to nějak moc cizokrajně.”

Mercant poklepal na neznámý materiál. Ozval se dutý zvuk. Zaklepal ještě jednou.

„Ustupte, pánové! Nemá to dveře, ale my se stejně dostaneme dovnitř. Chci vědět, na čem jsme.”

Cretcher následoval jeho příklad. Zahájili na tu „houbu” soustředěnou palbu, ale materiál nepovolil.

„Takhle by to nešlo. Přinesu z letadla nálož.”

S tou to pak vyšlo.

Detonace nadzvedla objekt a překotila ho. Pod ním našli sněhový trychtýř a v něm roztrhané tělo. Bylo nahé, lehce ochlupené, ale jinak neurčitelné. Curtis vzal do ruky jednu končetinu.

44

Mohla to být ruka, ale nebyla to taková, jakou známe na Zemi.

„Šest kloubů,” fascinovaně zamumlal Dr. Curtis. „Ta bytost pochází z jiné planety. Je mrtvá a my sotva zjistíme, jak se to stalo. Jisté však je, že se potkala s kapitánem Zimmermannem. Co teď uděláte, pane?”

„Zabalte všecko, co najdete! Obávám se, že Rhodan o téhle příšerce nic netuší. Tím více se o ni bude zajímat. Obávám se, že tohle je začátek invaze, které se všichni tak bojíme!”

Nagasaki. Japonsko.

Na stadionu Kaširi se před zápasem o titul mistra fotbalové ligy shromáždilo čtyřicet tisíc lidí. Nad tribunami se mihotalo nesnesitelné vedro.

V bloku F postávali dva muži se složitými přístroji po kapsách. Pak se posadili asi padesát metrů od sebe, ale stále zůstávali ve spojení. Zaměřovače na principu mozkových vln pracovaly naprosto nehlučně.

Utkání bylo zahájeno, ale ani Taká Kakutu ani Reginalda Bulla dění na trávníku vůbec nezajímalo. Byli vysláni Rhodanem, aby hledali mutanty. Přesto však sledovali míč. Vtom Bully zachytil Kakutovu zprávu.

„Abnormální mozek,” hlásil Tako. „Nápadné přetížení 33 000 jednotek. Co si o tom myslíte?”

„To je neuvěřitelná hodnota, Tako. Máte souřadnice místa?”

„Zaznamenány.”

„Dobrá, tak na mě počkejte.”

Reginald Bull pracoval s rukou v kapse. Nasměroval svůj přístroj na hledaný objekt.

Nakonec jim vyšlo sedadlo číslo 844 v bloku F.

„Oukej,” řekl Bully. „Mizím k hlavnímu vchodu. Do poločasu je to ještě pětadvacet minut.”

„Dobrá,” odvětil Tako Kakuta. „Postarejte se o komando robotů.”

45

Plán akce byl dán předem. Za pomoci mnoha malých arko-nidských vymožeností brzy našli domnělého mutanta. Během poločasu se k němu Kakuta protlačil, aby si ho prohlédl zblízka. Byl to sympatický mladý muž kolem 25 let. Tako ho pro jistotu vyfotografoval a pak vyšel ven za Bullem.

„Všechno oukej. Tady je jeho fotka. Roboti jsou připraveni?”

Bully přikývl a schoval snímek.

Začal druhý poločas. Utkání bylo plné dramatických zvratů... Když skončilo a mistr ligy byl znám, diváci pomalu vstávali a pouštěli svá místa.

Muž ze sedačky číslo 844 odcházel doprava, kde ho musel odchytit Bully. Muž šel v doprovodu dvou přátel. Lovci mutantů museli mít trpělivost.

Venku na parkovišti stál mezi tisíci auty také vůz s roboty, kteří už byli na mutantu zaměřeni.

Pronásledovaná trojice nasedla do svého auta ve velké vzdálenosti odtud. Bully a Tako se domlouvali pomocí vysílaček.

„Je to támhle ten temně červený vůz! Poznáváte ho?“

„Roboti jsou moc vzadu. Jedťte za nimi, Bully, vy budete blíž.“

„Než nastartuju, zmizej mi!“

„Moment, jedťte doprava, na severní příjezdovku. Předjíždějte, kde jen můžete, a pak se na ně přilepte.“

„A vy?“

„Vezmu si taxíka.“

„To je přece nesmysl. Ztratíte příliš mnoho času!“

Tako mávl rukou. „Doženu to. Bez starosti. Zůstaňte se mnou ve spojení! Cestou si dáme další instrukce.“

Rozdělili se. Reginald Bull na tom byl v několikakilometrové koloně aut o něco lépe. O pár set metrů dál jeli roboti. Nejhuře na tom byl Tako. Nabádal řidiče taxíku, aby spěchal, ale ten jen krčil rameny.

„Zastavili!“ hlásil Bully. „Minul jsem je. Asi jdou do nějaké restaurace. Je přesně na pravém rohu dvojité křižovatky před vámi.“

„Znám to tam,“ potvrzoval Tako. „Otočte to! Sejdeme se tam.“

46

Příkaz pro komando robotů: dále sledovat vínově rudé auto a zaparkovat v jeho blízkosti!“

Tako Kakuta věděl, že bude potřebovat ještě dobře čtvrt hodiny, než dorazí k cíli. Zaplatil tedy řidiči 50 jenů, pohodlně se opřel a soustředil se na teleportaci do umývárny restaurace.

Taxikář se bude do konce svého života divit, jak mohl zákazník tak rychle zmizet. Ale zaplatil mu, a to bylo důležité. Kaku-tovo tělo rematerializovalo ve chvíli, kdy mutant se svými dvěma druhy vstupoval do podniku. Nebylo těžké najít stůl v jejich bezprostřední blízkosti. Když se pak objevil i Bully, měli po největších starostech.

„Máme ho! Na to si musíme připít!“

Připili si. Čekání už nebylo tak těžké, protože o zbytek úkolu se měli postarat roboti.

O tři hodiny později se tři japonští přátelé rozešli. Mutant bydlel poblíž. Na domě stálo jeho jméno: Tama Jokida.

Když se setmělo, zazněl u jeho dveří zvonek. Jokida šel a otevřel. Nikoho nespátřil. Uslyšel jenom jakési divné syčení. Než se vzpamatoval, bylo pozdě. Rozstříkované narkotikum ho připravilo o vědomí. Dvě postavy z kovu a plastiku ho pak odnesly do auta a odjely s ním. Zatímco roboti odnášeli Tama Jokidu, Kakuta s Bullem hledali dalšího mutantu. Obstarali si drahé lístky do divadla Metropol. O přestávce ho pak objevili. Tentokrát to byla žena a jmenovala se Ishi Matsuo.

Kolem půlnoci byla unesena ze svého domu...

Reginald Bull a Tako Kakuta zatím seděli ve svém hotelovém pokoji, pokuřovali a popíjeli koňak. Dělali bilanci.

„Dvanáct mutantů. Rhodan by měl být spokojen. Nepožadoval víc než deset...“

Když na hladinu solného jezera Gošun dopadly první sluneční paprsky, nikdo ještě netušil, jakou přešel událostí jim tento den přinese. Perry Rhodan měl původně v úmyslu postarat se o urychlení stavby haly. Z Pittsburghu přicházelo stále více materiálu na stavbu lodí.

Když však vyšel ze svého příbytku, který si zřídil mimo loď, byl vyrušen ze zamyšlení. Blížila se k němu skupinka lidí a mávala na něj.

Zastavil se.

Mezi muži byla i jedna žena.

„Dobré jitro, madam, co vás k nám přivádí?“

Anně Sloaneová byla blízko zhroucení.

„Dobré jitro, pane Rhodane. Chtěla jsem za vámi. Chtěla jsem...“

„Prosím, jen klidně mluvte! Vy mě znáte?“

„A kdo by vás neznal?“

Anně vyndala z kapsy fotografii s posádkou Stardustu.

„Odkud to máte?“

„Od mého muže. Nevrátil se. Jako jediný z vás se nevrátil. Chtěla jsem s vámi mluvit... Byl jste Clarkův přítel..."

„Clarkův přítel? Vy jste paní Flipperová?"

Anně Sloaneová z posledních sil přitakala. Byla sice schopna provádět telekinezi, ale stála na nohou z posledních sil.

„Lže!" řekl krátce a stručně John Marshall.

Anně se na telepata vyděšeně podívala. Rázem přestala hrát svoji pochybnou roli. Z očí jí vyhrkly slzy. „Jak víte, že lžu?"

„Protože se jmenujete Anně Sloaneová a nikdy jste nebyla vdaná. Protože vás sem poslal Mercant a colonel Kaats, abyste tu prováděla špiónážní činnost, a protože by se jinému člověku nikdy nepodařilo proniknout naším energetickým štítem. Vy máte tele-kinetické vlohy, že?"

To bylo příliš mnoho pravdy najednou. Anně se jednoduše rozplakala.

„Pomozte jí!" přikázal Rhodan. „Odneste ji do mé kanceláře!"

Anně Sloaneová neslyšela žádné otázky dřív, než se dala do pořádku. Pak se jí dokonce podařil i úsměv. Šálek kávy, který jí Rhodan nechal přinést, v ní dokonce probudil jistý pocit pohody.

48

Marshall Rhodanovi cosi pošeptal. Ten přikývl a otočil se k dívce: „Plukovník Mercant tedy znal vaše schopnosti a nasadil vás proti nám?"

„Vy to nevíte? Když pomyslím, jak jste se mnou před chvílí zametli, mám pocit, že u vás naprosto žádný agent neuspěje. Jak je to možné? Pan Kaats mi sice říkal, že máte nějaké technické možnosti, ale jinak že jste hrstka ubohých, opuštěných lidí."

„Hrстка sice jsme, ale ne ubohá, slečno. Pán, který vám právě tolik zaimponoval, se jmenuje John Marshall. Je to dobrý telepat. Mimochodem, také mi sdělil, že vaše snahy o špiónáž nebyly nijak intenzivní. Že jste se spíš chtěla sama mezi nás dostat."

„Zní to jako hloupá výmluva, že?" namítala Anně.

„Možná ano. Ale my umíme číst vaše myšlenky."

Zavřela oči.

Rhodan věděl, nač myslí. „Znám ten pocit, když je člověk vystaven telepatovi. Pronikne do nejtajnějšího koutku vaší mysli a to člověka moc neobšťastní, že?"

Vystrašeně přitakala. „Myslela jsem, že tu najdu něco velikého, pane Rhodane. Ale tohle není to, pod čím si představuji pojem svobody."

Perry se shovívavě usmál.

„Mohu vám ji vrátit, slečno Sloaneová. Já už ji mám."

„Svobodu? - Svobodu před telepatem?" podívala se vyčítavě na Marshalla.

„Dostanete myšlenkovou zábranu. Naučím vás to. Je to součást speciálního autogenního tréninku. Za pár týdnů ji budete ovládat."

„To tu mám zůstat tak dlouho?"

„Mohla byste tu zůstat napořád. Ovšem jestli chcete..."

Anně se mlčky usmála.

Aby ji více nešokoval, Rhodan nařídil, že se Marshall zatím nemá zdržovat v její přítomnosti. O patřičné ubytování se měl postarat Dr. Haggard.

Perry Rhodan, pán Třetí mocnosti, krácel sám ke skladovým halám. Ale ani teď se nesoustředil na práci, kterou chtěl vykonat. Myslel na něco jiného.

Poslal ji Allan Mercant! To znamenalo jisté zklamání. Mercant měl zaujmout jedno z klíčových postavení Rhodanova plánu...

Vtom se ve vysílače ozval Crest.

„Haló, Rhodane! Přijďte, prosím, rychle k arkonidskému člunu! Máme nové zaměření na oběžné dráze Měsíce!"

„K čertu," ulevil si Rhodan a stiskl tlačítko antigravu. Vznesl se do výšky a přelétl vzdálenost tří set metrů ke člunu. Přistál u vchodu a vběhl do velínu za Crestem.

„Jaké nové zaměření, Creste? Je to invaze? Už zase? To by přišla opravdu nevhod!"

„Zatím nemohu říci nic určitého. Je to pouhé zaměření. Víme však, že lidé z Fantanu brzy pošlou posily..."

Rhodanovo rozhodnutí bylo naprosto klidné a přišlo bez zaváhání. „Zjistíme, co se děje, a zakročíme, pokud to bude nutné. Nemůžeme riskovat osud Země. Dovolíte, abychom použili vaši loď?"

Crest přitakal.

Sirény zmobilizovaly malou posádku Třetí mocnosti. Rhodan vydával rozkazy, které byly slyšet všude.

„Pan Klein a pan Li Čaj Tung ke mně! Vy, pane Kosnove, převezmete službu u vysílaček. Vše ostatní podle normálního služebního plánu. Vše ke startu připravit!"

Arkonidská koule startovala kolmo vzhůru.

Po dobré hodině se octla v blízkosti Měsíce.

Jenom Rhodan a Crest byli schopni rychle odečítat a reagovat na všemožné údaje přístrojů. Zjistili, že cizí loď letí podstatně pomaleji.

Pak se objevila na obrazovce.

„To není vřetenovitá loď a nejsou to lidé z Fantanu," řekl Li Čaj Tung. „Co myslíte vy, Creste?"

„Vidím jen, že má oválný tvar a že to tudíž nebude loď Arkoni-dů. Naše civilizace má za poslední léta více nepřátel než přátel. Pravděpodobnost se tedy přiklání k faktu, že to jsou nepřátelé."

Perry Rhodan vyslal průzkumné paprsky.

50

„Mají energetický ochranný štít. Kdybychom věděli, jak je silný..."

Poznámka byla čistě řečnická. Rhodan už vypočítával potřebné hodnoty. Pak řekl: „Kdybychom tuhle loď proměnili v čistou energii, lidé na Zemi by na obloze spatřili druhé malé slunce. Navíc by to mohlo vést ke klimatickým katastrofám..."

„Oválná loď posílila svůj ochranný štít, protože jsme nablízku," vysvětloval Crest. „Oni vědí moc dobře, že jsou nyní nenapadnutelní."

„Musíme použít konvenční zbraně, chceme-li uspět," uvažoval nahlas Rhodan. „Například nálož zevnitř. Myslím, že deset tun TNT by stačilo."

„Vaše přání je pochopitelné, ale neproveditelné. Ledaže by vás napadl nějaký trik."

„Já takový trik znám," řekl suše Rhodan. „Ovšem musíme to zakamuflovat několika zdánlivými útoky, abychom je přesvědčili, že neznáme nic jiného než frontální útok."

Arkonidská koule poskočila a během několika vteřin se řítila obrovskou rychlostí proti protivníkovi.

Rhodan pálil ostošest, ale zbraňové paprsky se od ochranného štítu nepřítele odrážely jako hrách od stěny.

Pak oválná loď najednou zmizela. Ne že by skočila do hyper-prostoru - jenom prudce zvýšila rychlost a ztratila se do černoty vesmíru. Byla vidět jenom jako malá tečka kdesi vzadu.

Všeobecnou reakcí byl značný údiv.

„Viděli jste někdo někdy loď s takovým zrychlením z nuly?"

Crest zavrtěl hlavou. „Co my víme o tom, co se děje v hlubinách Galaxie a co nového přináší každodenní pokrok? Existuje mnoho civilizací, které jsou něčeho takového schopny... Měli bychom se zeptat počítačového mozku."

Perry Rhodan otočil loď zpět k Zemi. Myšlenka, že protivníka zatím odehnal, mu dávala naději na zisk drahocenného času. Přistáli a vydali se rovnou k hale s počítačovým mozkem.

Ovšem tento den se skutečně zdál být zakletý. Než tam dorazili, volal je k poradě Petr Kosnov.

51

„Co se děje?"

„Venku za energetickým štítem čeká někdo, kdo si s vámi nutně přeje mluvit, pane. Přiletěl před půlhodinou letadlem, které hned poslal pryč. Sdělil mi, že ho nebude potřebovat, protože tady hodlá setrvat delší dobu."

„Řekl své jméno?"

„Řekl, že jméno nic neznamená. Že je váš přítel."

„Pusťte ho dál a zaveďte ho do mé kanceláře. Samozřejmě přísně střežit!"

Rhodan řekl ostatním, že do haly přijde za půl hodiny a pak se vracel do své kanceláře.

Kosnov poslal pro tajuplného návštěvníka džíp, a když přijel, šel se s ním pozdravit.

„Plukovník Mercant! Co vás sem přivádí?"

„Dobrý den, pane Kosnove. Jak se vám vede?"

„Díky, pane. Následujte mne za panem Rhodanem. Už vás očekává."

Pak Kosnov zmlkl a odvedl Mercanta do Rhodanovy kanceláře, kde se odehrála pitoreskní scénka ve škále mezi srdečností a chladnou odmítavostí.

„... jistě, pane Rhodane, nejsem tady na procházce. Cesta do Gobi stojí peníze a já musím všechno

vyúčtovávat. Při našem posledním setkání jste byl podstatně přívětivější a otevřenější. Ale chápu vás... Budu hrát s otevřenými kartami... Vadí vám ta věc s paní Flipperovou alias Anně Sloaneovou, že?"

„Jistě," odvětil suše Rhodan.

Mercant pokračoval: „Já věděl, že na Anně nebude spolehnutí. Určitě ne při akci, kterou si vymyslel Kaats. Pokud jsem jí ten úkol přece jen svěřil, jistě si umíte představit, kde ležela sféra mých zájmů."

„Jenom mi neříkejte, že u mě, Mercante. Na lichotky dnes nemám náladu."

„Nevztahujte hned všechno na svoji osobu, pane Rhodane. Přišel jsem proto, že sympatizuji s Třetí mocností. A jestliže je tomu tak, pak určité ne z osobních důvodů. Záleží mi na osudu lidstva.

52

Nikdo jiný není schopen odvrátit invazi z kosmu -jenom vy. Proto jsem tady."

„A zůstanete na delší dobu, že?"

„O tom rozhodnete vy, pane Rhodane."

„No, pane Mercante, to se uvidí. Nejdřív si dovolím nabídnout vám ubytování. Později si můžeme zevrubně popovídat, ovšem teď mě omluvte, mám důležitý úkol."

„Před chvílí jsem vás viděl přistávat s arkonidskou lodí a nepochybuji o důležitosti vaší práce. Ale ještě mne vyslechněte, prosím. Nepřijel jsem sem proto, že by mě to jen tak napadlo."

S těmito slovy Mercant otevřel svůj cestovní kufřík. Rhodan už nestačil odporovat. Spatřil končetiny, které mu Mercant přivezl z Grónska, a cítil, jak důležité tyhle fragmenty jsou.

„Co je to, Mercante?"

„To jsem se chtěl dozvědět od vás. Nebo od Cresta. Našli jsme neznámý objekt ve tvaru černého iglú a pod ním zbytky cizí bytosti. Nepochází ze Země."

Perry Rhodan ihned stiskl tlačítko interkomu a požádal Cresta, Marshalla, Haggarda a Thoru, aby za ním přišli. Všichni tři muži přišli. Thora chyběla.

Allan D. Mercant pak podal zprávu o svém objevu v Grónsku. Osud kapitána Zimmermanna a zbytky v kufříku byly dostatečně průkazné, aby přítomní pochopili, že Zemi čeká rozhodující obrat. Tázavé pohledy se soustředily na Cresta.

„Není nutné ptát se centrálního mozku, pánové. Kapitán Zim-mermann nebyl zrádce. Pouze se stal obětí cizí bytosti."

„Tohle nejsou lidé z Fantanu, že ne?"

„Ne. Tihle jsou mnohem zákeřnější a nebezpečnější. Nouzové signály ze zničeného křižníku patrně přivolaly mnoho různých lodí. Pánové, musíte se definitivně smířit s faktem, že se pozice Země stala v Galaxii definitivně známou. Tím pádem sem budou směřovat lodí nejrůznějších civilizací, ať už z důvodů chamtivosti, zvědavosti, nebo chuti ničit. Po lidech z Fantanu přišli tihle Imové."

„Co znamená Imové?"

53

„Vysvětlím vám to na příkladu kapitána Zimmermanna. Jméno těchto bytostí není možné arkonidskou řečí pojmut, protože nám chybí samohlásky. Jsou to Individuální Metamorfisté, zkráceně jim tedy říkáme Imové. Snad bych jen dodal, že tyto bytosti patří k našim největším nepřátelům. Jejich vrozená schopnost jim umožňuje vklouznout do jakéhokoliv jiného těla a může se v něm zdržovat nekonečně dlouho. Když vás navštívil Zimmermann, pane Mercante, byl ovlivněn vůlí Ima, jehož tělo leželo v konzervovaném stavu pod tou černou kopulí. Tohle tělo se stalo mučivým prostorem pro Zimmermannovu duši."

„Otřesné!" hlesl Dr. Haggard. „Nevíte, Creste, zda se tato jejich neuvěřitelná síla slučuje s metabolickými schopnostmi?"

Crest zavrtěl hlavou. „Myslíte na organické přejímání cizího těla včetně vlastní protoplazmy? Ne, tak to není. Nedojde k žádné fyzické metamorfóze. Avšak přejímání našeho těla cizí duší mi připadá dostatečně démonické."

Každý mohl Crestův názor potvrdit. Ale Haggard přemítal dál a pak najednou ustoupil na krok od Mercanta. Stejně rychle měl v ruce kolt a mířil na něj.

„Mluvíme o Imovi a přitom zapomínáme, že plukovník Mercant byl poslední, kdo s Zimmermannem před smrtí mluvil."

Crest pochopil Haggardovy obavy a jen mávl rukou. „Schovejte tu zbraň, doktore. Imové mohou do cizího těla přeskočit jenom ze svého vlastního těla. Ke každé jiné metamorfóze se musejí vrátit zpět. Není tedy možné, aby Im přeskočil z Zimmermanna na Mercanta."

„Kde zůstal ten Im pak? Smířil se s Zimmermannovou smrtí?"

„Zemřel spolu s kapitánem. Návrat do vlastního těla vyžaduje jisté dlouhé soustředění. Sbírání sil, obrazně řečeno. To je jeho Achillova pata.“

„Takže jsou oba mrtví... Im i Zimmermann?“

Crest přitakal.

Diskuse krátce nato skončila. Mercant se ještě zmínil o tom, že Zimmermannovo přetvoření nemuselo být výhradně jediným možným případem, a Crest tento závěr potvrdil.

54

„Situace může být vážnější, než se nám momentálně zdá. Zim-mermannův případ potvrzuje, že Imové provádějí útoky po celé Zemi. Doporučuju varovat lidstvo, protože od této chvíle musí každý pozorně hlídat své okolí a každé nepřátelské chování hlásit.“

„Je vám jasné, co to znamená?“ otázal se Rhodan.

Crest přikývl. „Paniku! - Paniku po celé Zemi. Pokud jste však schopni najít schůdnější cestu, prosím, Rhodane!“

„Ještě otázku, Creste! Potřebují Imové tělesné přiblížení? Pro ten svůj skok do jiného těla... Nebo to dělají i na dálku?“

„Obojí. Když je zacílení na jiné individuum těžké, protože je třeba mezi několika ostatními, jdou většinou blíž. Ovšem pochodu-je-li jejich oběť docela sama pouští Gobi, je to pro ně hračkou i na dálku. Mohou operovat i přes vzdálenost tisíců kilometrů z kosmické lodi.“

O hodinu později.

„Ohlásil se Tako,“ oznámil Rhodan Mercantovi a Dr. Haggardovi, kteří ještě zůstali v jeho kanceláři.

„Privádějí třináct mutantů.“

„Mutantů?“ otázal se Mercant a jeho pohled prozrazoval, že vůbec netuší, o čem jde.

„Mutantů pro Třetí mocnost, plukovníku. Lidi, jako jste vy. Posádka naší základny - nebo lépe řečeno - obyvatelstvo našeho státu bude prozatím muset zůstat jen v omezeném počtu. Následkem toho musíme kvantitu nahradit kvalitou.“

Nejschopnější a nejlepší lidé jsou právě dost dobří ke službě u Třetí mocnosti. Založím tajné Bojové jednotky mutantů, plukovníku. Skupinu, která bude menší a nenápadnější než jakákoliv jiná, ale bude rychlejší, spolehlivější a lepší!“

„Tajné jednotky mutantů,“ zopakoval Mercant. „Obdivuji vás, pane Rhodane. Moje podvědomí mi říká, že mi důvěřujete. Jsem váš muž, pane Rhodane.“

55

„Díky, plukovníku. Velmi jsem si to přál.“

Teprve nyní si ti dva stiskli ruce. Při přivítání to neudělali. Začali mluvit o Tako Kakutovi a pak se ozvalo hlášení, že transportní letoun právě přistává. Za pár vteřin se uvolnil prostor v energetickém ochranném štítu. Pak letoun přistál. Tako vyšel ven jako první.

„Hlásím, že úkol je splněn, pane! Dvanáct mutantů na palubě. Nálada pochopitelně není právě pro vás. Většina z nich vás při nejbližší příležitosti miní postavit před mezinárodní soud pro únos.“

„Díky, Tako,“ usmál se Rhodan. „Dovolte panstvu vystoupit. Ale nikoho mi nezatajujte. První zpráva mluvila o třinácti, a ne o tuctu!“

„Třináctý přiletí z Německa, pane. Přiveze ho Bull. Počítáme s nimi dnes odpoledne!“

„Oukej! Tak už mě nenapínejte. Chci je vidět!“

První setkání Rhodana s mutanty proběhlo méně dramaticky, než by se čekalo. Rozčileně se vyhrnuli z letounu a překřikovali jeden druhého. Ovšem brzy zmlkli.

„Vítám vás, dámy a pánové, jako hosty Třetí mocnosti,“ začal Rhodan. „Moc se vám omlouvám za způsob, jakým jsme vás sem dopravili. Můžete si však být jisti, že nikdo z vás nebude dále nijak omezován. Budete moci bydlet osm dní v našich nejpohodlnějších pokojích, aniž byste přitom museli cokoli platit. Budete mít příležitost účastnit se našeho zajímavého hypnoškolení, jehož účelem bude zjistit vaše pravé vlohy a duševní kapacitu. Objevíte sami sebe, dámy a pánové! Věřte, že většinou ani sami netušíte, jak obrovskou duševní kapacitou každý z vás disponuje. Mějte tohle všechno za nevinnou, ale zábavnou hru, které se účastníte. Za osm dní vám budu opět k dispozici a rád zodpovím všechny vaše otázky. Za osm dní tu bude zase připraveno tohle letadlo, aby vás dopravilo zpátky domů.“

Rhodan čekal na svého přítele Reginalda Bulla. Tento den, tak bohatý na události, však ještě nevysypal celý svůj roh hojnosti. Během oběda přišla další varovná zpráva od Cresta.

„Lodí Imů opět nalétává. Nachází se na stejné oběžné dráze jako dnes ráno. Vy jste měl připraven

nějaký trik, že ano, Rhodane?"

Perry upustil přístroj a vyskočil. „Ano! Mám jeden trik. A budiž Bůh Zemi milostiv, jestli mi nevyjde. Tako! Pojd'te ihned k arko-nidskému člunu! Start za minutu!"

Perry Rhodan byl už jako pilot mimořádně bystrý, ale díky hypnoškolení Arkonidů se stal géniem. Ovšem ani on v tuto chvíli netušil, jakou službu svou okamžitou aktivitou vykoná sobě i Třetí mocnosti.

Koule odstartovala přímo k nebi.

Směr - Měsíc!

Cesta trvala necelou hodinu.

Perry byl rozhodnut jednat. Buď oni, nebo my! Buď oni, nebo my! opakoval si stále.

Když se dostali k Měsíci, Tako Kakuta už seděl v malém, pětmetrovém průzkumném člunu a blížil se k vypuštění z lodi. Vtom se ozvalo hlášení z Gobi.

Hlásil se Petr Kosnov.

„Haló, pane Rhodane! Právě jsem dostal zprávu od pana Bulla! Stěžuje si na silné bolesti hlavy a loď nemá plně pod kontrolou. Prosí o pomoc. Co máme dělat?"

„Imové!" zvolal Crest.

„Zesilte ho, ať ho tady slyším! - Haló, Bully! Slyšíš mě?"

„Perry! Pomoz mi! Nemyslí mi to! Nevím, co to se mnou je!"

Rhodan přikázal Takovi: „Okamžitě vyrazit a za deset vteřin se pokusit o teleportaci!"

Potom Bullovi: „Braň se, Bully! Braň se! To nejsou bolesti hlavy! To je duševní útok agresora. My jsme na oběžné dráze kolem Měsíce, a právě na protivníka útočíme. Slyšíš mě, Bully? Odpověz!!"

„Perry! Já už nemůžu. Hlava se mi rozskočí... Já..."

„Seber se! Jsi silnější než oni. Máš arkonidské hypnoškolení.

57

Máš vůli! Jestli to teď vzdáš, jsi ztracen. Chtějí tě sežrat! Seber se, Bully! Ještě minutu..., ještě půl minuty! Pak to budeš mít za sebou!"

Perry Rhodan sliboval něco, o čem sám nebyl přesvědčen. Vše záleželo na tom, zda se mu podaří jeho trik, taktický šachový tah, pomocí něhož chtěl Imy zaskočit.

Ranní útok dokázal, že přímým energetickým útokem zvenčí ničeho nedocílí. Ochranný štít Imů byl příliš silný. Ale byl silný, i když se necítili ohroženi? Na téhle otázce totiž záleželo.

Když malý japonský teleporter Tako Kakuta opustil člun ve své trpasličí loďce, přiblížil se k nepřátelské lodi. Kulovitý člun mezitím naznačil, že odlétá zpátky k Zemi.

První část Rhodanova plánu se zdařila.

Imové nyní nezmizeli.

Navíc právě prováděli útok na Reginalda Bulla a museli pokud možno setrvat na místě.

Což znamenalo příležitost pro teleportaci Tako Kakuty!

Jakmile arkonidský člun zmizel z bezprostřední blízkosti, jejich ostražitost polevila. Takův člun byl příliš malý, než aby vzbudil pozornost.

Japonec potřeboval čtvrt minuty, aby rychlost své lodi přizpůsobil rychlosti lodi nepřítele. Pak skočil...

Vteřina úleku přítomných mu stačila, aby aktivoval spoušť bomby, odhodil ji a telepor-toval zpátky.

Jakmile seděl zpět ve své loďce, zaznamenal silný otřes lodi nepřítele.

Všichni ostatní to prožívali s ním..., posádka člunu, pozemská stanice v Gobi i Reginald Bull, který se jakoby mávnutím kouzelného proutku cítil opět dobře.

Bezpečně přistál se svým německým pasažérem na palubě.

Zpráva o novém vítězství Perryho Rhodana nad nepřátelskou lodí zaplnila první stránky novin celého světa. Sympatie pro Třetí mocnost opět vzrostly.

58

V Gobi mezitím pokračovala nejneobvyklejší školení v dějinách lidstva. Ve tvářích „unesených" se už dávno nezračila ani špetka zášti či zloby.

„...a tím se dostávám k závěru, dámy a pánové," ukončil Perry Rhodan svoji půlhodinovou řeč.

„Vyslovili jste mi tak výraznou důvěru, že jsem v něco podobného ani nedoufal. Přislíbil jsem vám svobodný návrat domů. Pokud byste se rozhodli zůstat ve službách Třetí mocnosti, budete samozřejmě dostávat pravidelnou dovolenou. Hypnoblok vás bude chránit před tím, abyste něco ze svých vědomostí prozradili někomu nezasvěcenému. A nyní, prosím vstaňte! - Dámy a pánové, tímto jste se stali členy tajných jednotek mutantů Třetí mocnosti, které mají ke dnešnímu dni osmnáct členů. Vy

všichni jste mi dnes v osobních rozhovorech potvrdili, že chápete novou kosmickou epochu. Víte taky o velkých nadějích, které v nás lidstvo klade. Víte, že již brzy pronikneme do nejhlubších tajemství, na jaká se obyvatelé této planety dosud neodvážili ani pomyslet. Vy jste jádrem a elitou lidstva, před kterým stojí mnoho úkolů. Na vás bude *záležet*, zda obstojíme, zda dokážeme lidstvo uchránit před zkázou. Děkuji vám."

Lidé se rozešli. A Perry zamračeně sledoval, že Thora odchází mezi prvními.

„Co jí je?" obrátil se na Cresta. „Namlouval jsem si, že jsme se trochu sblížili. Poslední dobou jsme spolu mluvili docela rozumně a kromě toho mi dokonce byla schopna ukázat, že ví, co to jsou city. Ale už asi týden se mnou nepromluvila ani slovo a neustále se mi vyhýbá."

„Už týden?" usmál se Crest. „Vzpomeňte si, co se před týdnem stalo!"

„Hm, byl to horký den. Invaze Imů, Mercantova návštěva, ta věc s Bullym..."

„Zapomínáte, čím den začal. Co bylo tím prvním překvapením?"

„Hm... slečna Sloaneová! Chcete snad tvrdit, že na ni Thora žárlí?"

„Jistě," přitakal Crest.

Tak to jí všechno odpouštím, chudince! Žárlivá Thora je to nejlepší, co mě kdy mohlo potkat!"

Sotva Crest odešel, Rhodan se uvelebil v křesle. Teprve po chvíli si uvědomil přítomnost dalšího člověka v místnosti a otočil se.

V koutě stál Homer G. Adams, malý muž s nesouměrně velkou hlavou. „Ministr financí" Třetí mocnosti vypadal poněkud rozpačitě.

„Copak, Adamsi, jste unaven z cesty?"

Malý muž přistoupil blíže a rozhodně zavrtěl hlavou.

„Čím je ve vašich strojích let z New Yorku do Gobi, pane Rho-dane? Trápí mě něco jiného. Nevím..., ale mám pocit, že dobrý finančník pořád ještě není mutantem. A vy jste mě přesto přijal do jejich jednotky. Nebyl to náhodou nějaký omyl?"

Perry se usmál.

„Povězte mi, pane Adamsi, jaká je třetí mocnina čísla 2 369,7?"

„13306998429,873."

„To jste to tak rychle vypočítal?"

„Ne, přirozeně že ne. Ale stejnou otázku jste mi přece položil už před několika dny."

„A vy jste si zapamatoval výsledek?"

„Ovšem," odvětil Adams, jako by to bylo naprostou samozřejmostí.

„No dobrá," řekl Perry Rhodan a položil mu ruku na rameno. „Žádný obyčejný člověk si nemůže zapamatovat číslo, které bylo jen tak mimochodem vysloveno během vzrušené debaty o jiných věcech. Žádný člověk s pěti smysly! Vy jste si je však zapamatoval. Máte totiž fotografickou paměť."